

NUMMER **1** 1975

Ur innehållet:

PASCAGOULA-HÄNDELSEN 1973

FRANSK MINISTER
ÖPPEN FÖR UFO-FRÅGAN

UFOs HAR FOTOGRAFERATS
AV RYMDMÄN

Nu har riksorganisationen UFO-Sverige fått en spegelrefraktor. Gåvan, för det är en sådan, har skänkts av Dan-Olof Sjöberg, Göteborg, och har stationerats på UFO-gården i Lagmansberga utanför Skänninge. På bilden är det en UFO-medarbetare som kontrollerar kikarskärpan på östgötaslättens himlavalv.

SMÅ RESURSER LÅSER VÅRA POSITIONER

En av de frågor som UFO-intresserade och kanske framför allt tidnings- och radiofolk ofta ställer är: "Finns det några bevis, foton eller föremål som bekräftar UFOs existens"? I första ögonblicket tycks frågeställningen fullt berättigad. Jag ställde mig till en början liknande frågor, innan jag blev på det klara med vilken snårskog hela UFO-komplexet utgör. Problemen blir inte mindre förvirrande av att vi själva tänkt in och lagt till så mycket, exempelvis profitintresse, ärelystnad, vilda spekulationer om vad UFO är och varifrån de kommer. Därtill kan läggas den tjurskallighet, med vilken somliga hävdar att just deras uppfattning i sakfrågan är den enda rätta.

Denna mångfald av uppfattningar och skilda ambitioner har gjort, att det inte lyckats på något håll att komma fram till en vettig samordning. Även den officiella hållningen till UFO-saken är ju merendels negativ. I de flesta fall försöker man ju mörklägga frågor av det här slaget. Märkligt är att myndigheterna pekar på de resultat amatörer lyckats åstadkomma samt de i förväg av myndigheterna styrda s.k. forskningsresultaten, vilka har till uppgift att dölja snarare än bekräfta UFO-fenomenen.

Med utgångspunkt i dessa resonemang lyckas man alltså på myndighetshåll med konststycket att förklara att UFOs **icke** existerar! Ja, att de officiella utredningar (då främst i USA) är negativa, står helt klart. De nådda resultaten vann omfattande publicitet och åberopas fortfarande av de i samhället ansvariga. Härigenom bibringas den enskilde uppfattningen att UFO rätt och slätt är fantasifoster och att de som påstår sig ha sett

UFO-INFORMATION

NUMMER 1 1975 • ÅRGANG 7

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-fenomenen
Organ för riksorganisationen
UFO-Sverige
Utkommer med 6 nr/år

I REDAKTIONEN

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer.
Översättningar, textbearbetning, redigering.
Tel 0340/532 57

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.
Tel 013/17 22 68

Övriga medarbetare:
Lars Nilsson, Florent Sickenga,
Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sundberg.

LAY-OUT

Olow Petersson

ANSVARIG UTGIVARE

Carl-Axel Jonzon. Tel 0142/440 30

UFO-INFORMATION

Trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisatio-
nen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

PRENUMERATION OCH MEDLEMSSKAP

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonzon

- ☐ UFO-Information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning mm — sker ideellt och oavlönat.
- ☐ För artiklarna svarar författarna.
- ☐ UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-INTRESSERADE.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: "Olle Öhman, Box 75, 430 30 Frillesås" eller "UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3".

sådana främmande farkoster helt enkelt är galningar. Inte blir saken bättre av att man intar en sådan hållning. Låt oss i stället försöka reda ut begreppen något.

De mörklägningsförsök som gjorts och den ovilja som visats, när det gäller att bevisa det ena eller andra i denna sak finns det ingen omedelbar bot för. Vad man däremot kan göra är att stödja den aktiva svenska UFO-rörelsen, så att den kan växa sig stark och bli en faktor att räkna med i samhället. Därigenom kan vi tvinga de styrande att på ett helt annat sätt ta sig an UFO-problemen och sakligt pröva dem.

Låt oss hålla i minnet att UFO-frågan för närvarande befinner sig låst i sina positioner till följd av att de undersökningar som utförs av UFO-grupperna inte kan bli hundra procentigt exakta. **Orsaken därtill är helt enkelt bristande ekonomiska resurser.** Vi som är aktiva inom rörelsen tar av våra egna medel, så långt dessa kan räcka, och försöker göra det bästa av en svår situation. Självklart förslår inte medlen tillnärmelsevis, vilket leder till att ett och annat fall slinker med, som egentligen inte hör hemma i sammanhanget. Orsaken därtill är att undersökningar på grund av det bekymmersamma ekonomiska läget inte kan utföras med önskvärd noggrannhet.

När sedan ett sådant resultat presenteras i dagspress eller radio, tvingas myndigheterna för syns skull göra något. Ofta försöker man komma undan en besvärande situation genom att osakligt dilla om ballonger, synvilor el. dyl. Ibland händer det emellertid att man finner en naturlig förklaring, som vi på grund av knappa tillgångar inte lyckats nå fram till. Då slår myndigheter och press omedelbart till, pekar på UFO-grupperna och säger med hån i stämman: "Nå, vad var det vi sa? Folks fantasier! Visst finns det naturliga förklaringar".

Därmed har man på officiellt håll än en gång dödförklarat allt vad UFOs och ufologer heter! Men man tänker inte på att vi kanske hade bara hundra kronor till vårt förfogande för att göra en ingående undersökning, medan den officiella utredningen fick kosta ett par tusenlappar eller till och med mera. Det är något man så lätt glömmer i sammanhanget.

Om UFO-utredarna från början haft ekonomiska tillgångar att ösa ur, skulle också utredningarna kunna ske med större noggrannhet.

Att öka UFO-rörelsens slagkraft genom att stärka dess ekonomi bör vara en angelägen uppgift för alla UFO-anhängare, som stöder organisationen. Vi vet att denna vädjan inte kommer att förklunga ohörd. Läsekretsen har på ett beundransvärt sätt redan vid flera tillfällen stöttat organisationens arbete. Härigenom görs också grunden fastare för det fortsatta verket. Det kommer att bli svårare att se ned på oss och mena att vi är godtrogna stackare.

Låt oss alltså öppna det nya året med en gemensam ambition: Att stärka rörelsens slagkraft genom att be-
fästa dess ekonomi.

JONZON

MERA TEXT PÅ SAMMA UTRYMME

Fr o m nr 2, kommer UFO-Information att fotosättas i Köping med denna stilart. Detta innebär att vi får in fem rader mer text i varje spalt.

Ett par medlemmar i Köpings UFO-förening har "prydat" några nätter på det fotosätteri som skall utföra jobbet.

Texten levereras efter korrekturläsning och rättning till UFO-centrat i Lagmansberga där lay-out och tryckning sker som tidigare.

Plats: Hissjön, Stöde. Ca 5 mil väst Sundsvall.

Tid: 30/8 1974 kl. 20.30.

Observatörer: Stig Lindqvist och familjen Sture Norberg, Sundsvall.

Fredagen den 30 augusti i år var Stig Lindqvist på kaffe hos familjen Norberg i Hissjön, Stöde. Lindqvist fick vid 20.30-tiden syn på ett ljust föremål genom ett fönster i östlig riktning. Föremålet som syns som ett ljussken tycktes befinna sig vid änden av Hissjön ca 1000 meter därifrån och i en höjdinkel på 30—35 grader.

Lindqvist trodde först att det var en helikopter och sade till Norberg, som satt med ryggen mot fönstret, att det verkade som en luftlandsättning av militär skulle ske. Strax därefter förstod han, att det inte kunde vara en helikopter utan något annat.

Föremålet verkade vara ovalt till formen och det hade ett skarpt nedåtriktat sken. Skenet var blåvitt med ett inslag av orange. Kanten på ovalen hade ett skarpt sken, som från ett neonlusrör. Ljuset inuti ovalen var mera diffust.

Under de ca 30 sekunder man observerade ljuset genom fönstret hördes plinganden från telefonen. Plingandet hade samma karaktär som det ljud man kan höra från telefoner under åska. Fru Norberg som trodde att det ringde svarade i telefonen men inget hördes.

När man nu förstod, att något ovanligt observerats rusade Lindqvist och Norberg ut lagom för att se det tidigare omtalade ljuset slockna. Nu syntes istället ett blåaktigt dis, där man tidigare iakttagit ljuset. Det blåaktiga diset rörde sig mot åskådarna och accelererade därefter rakt upp med mycket stor hastighet (fortare än ett jetplan säger Lindqvist) och försvann utom synhåll efter ca 15 sekunder. Under accelerationen tyckte Lindqvist att han såg 2—3 vita prickar inuti det blå diset.

Inget ljud kunde höras från föremålet och man kunde inte se någon översida på det. (troligen på grund av det starka skenet). Föremålet hade vid försvinnandet en höjdinkel av 75—80 grader.

Storleken på föremålet uppgavs till ungefär en halvmåne. Det var stjärnklart och man kunde se månen.

Kontroll hos SMIH Sundsvall visar klart väder, nordvästlig vind 2—3 meter per sekund och ca 17 grader C.

Jourhavande observatör hade inte sett något ovanligt.

Vid ungefär samma tidpunkt observerade Håkan Bergman under bilfärd strax norr om Härnösand i västlig riktning ett vitaktigt sken på låg höjd över ett skogsparti under ca 20 sekunder. Bergman trodde först att det var ett militärt jetflygplan, som han såg bakifrån. Han tyckte att det var märkligt, att det inte hördes något ljud från föremålet som på låg höjd och kort avstånd — högst 1000 meter — gjorde vissa kursändringar i höjddled. Bergman hade inte tillfälle att stanna bilen men ansåg, att om det varit ett jetplan skulle ljudet ha hörts ändå.

UFO ELLER ROBOT IAKTTAGEN I STÖDE

Den 3 september ringde en löjtnant från Östersund till Lindqvist och ställde en del frågor samt sade att ljusfenomenet den 30/8 orsakades av att man vid den aktuella tidpunkten gjorde uppskjutningar av robotar utanför Härnösands kust.

UFO, Sundsvall, har inte varit i kontakt med löjtnanten ifråga, eftersom Lindqvist inte kan komma ihåg hans namn och varifrån han ringde.

Parallellt med Hissjön går en telefonlinje, som Norberg är ansluten till. Linjen går förbi den ände på Hissjön som ljusfenomet observerades vid men på motsatta sidan.

UFO-Sundsvall anser, att det måste vara något fel på robotteorin. Om man betänker, att det är minst 5 mil från Hissjön till Härnösand och föremålet observerades i en höjdinkel mellan 30 och 80 grader, måste "roboten" ha varit mycket högt upp, högre än 3 mil.

Det ligger ett militärt övningsområde inte långt ifrån Hissjön och det kan ha varit någon militär övning, men varför säger man då, att det var en robotuppskjutning utanför Härnösand. En annan märklig omständighet är att militära myndigheter tog kontakt med Lindqvist och inte tvärt om.

Lindqvist har haft sommarstuga vid Hissjön många år och känner trakten väl. Han är övertygad om att föremålet befann sig vid Hissjöns borte ände ca 1000 meter därifrån. Det går lätt att ta fel på avstånd i mörker när det gäller ljusa föremål, men om Lindqvist har gjort ett sådant fel måste föremålet ha varit mycket stort, eftersom det jämfördes med halvmånen.

Bergmans observation (endast telefonintervju) kan vara samma föremål som Lindqvist och Norberg observerat. Det skulle då ha förflyttat sig från Hissjön till Härnösand på kort tid. Det kan knappast vara samma föremål observerat på samma ställe på grund av de låga höjdinklarna och de korta avstånden till föremålet.

Det föremål Bergman observerade kan knappast vara ett flygplan på grund av den låga höjden över skogspartiet som passerades. Något flygfält i närheten är inte känt.

Beträffande Lindqvists och Norbergs observation skall man i sammanhanget inte glömma plingandet i telefonen. Det kan stödja UFO-teorin.

UFO-Sundsvall anser, att Lindqvists och Norbergs observation vid Hissjön tills vidare får anses som ett UFO. Det kan stödja UFO-teorin.

Bergmans observation i Härnösand får till följd av ofullständiga uppgifter ännu räknas som outredd. räknas som outredd.

För rapporten svarar: Christer Byström och Loy Solli, UFO-Sundsvall.

JÄTTELIKA RYMDMONSTER I "FLORIDA- TRIANGELN" HÅLLER BEFOLKNINGEN I SKRÄCK

Amerikanska ufologer i södra Florida anser sig ha säkra bevis för att UFOs har underjordiska baser i USA. Sju års studier av ett triangelformat område mellan städerna Brooksville-Elfers-New Port Richey avslöjade en start- och landningsplats för "flygande tefat". De jättelika gröna monster som sedan 1964 har rapporterats av städernas befolkning har också ett klart samband med UFOs.

Joan Whritenour, den kvinnliga redaktören för den (numera nedlagda) tidskriften "Saucer Scoop", har tillsammans med sin make, Ron och andreredaktören Jean Chapman, i sju år studerat den så kallade "Floridatriangeln", ett område mellan städerna Brooksville – Elfers – och New Port Richey, i södra Florida. Undersökningarna, som gjorts tillsammans med ufologer från hela USA, har resulterat i att man nu fastslagit att UFOs har en underjordisk bas i staden Brooksville!

I boken "Flying Saucers Are Hostile" berättar hon:

"Jag är övertygad om att det finns en UFO-bas någonstans i Brooksville-området, troligen i närheten av någon av sjöarna. En högfrekvent "ton" har hörts flera gånger från en av Brooksvilles sjöar. Jag har själv hört den, men jag kunde inte avgöra varifrån den kom. Det finns emellertid en övergiven brunn på en kulle där det tidigare legat en apelsinodling, och "tonen" har ofta hörts just från det hållet.

Ufologerna såg osynlig varelses fotspår formas

"Eftersom ljud fortplantar sig så bra i vattnet, kanske vattnet i brunnen är sammanlänkat med sjöarna och de många underjordiska grotterna i området. Det var just på den här kullen som jag och en manlig kollega hade en kuslig upplevelse en natt vintern 1964.

"Vi var en grupp ufologer på rekognosceringstur i området av "triangeln". Jag och min kollega gick för oss själva. Jag lyste med en kraftig ficklampa framför oss eftersom det var en kolsvart natt. Marken i området var täckt med frusna apelsiner från odlingen, och det krasade när man gick på dem.

"Efter ett tag kom vi fram till den övergivna brunnen. När vi tog en paus där, hörde vi plötsligt hur det krasade av tunga steg i närheten. Jag lyste med ficklampan i riktning mot ljudet. Då fick jag se någonting som fick huden att knöttra sig på mig, det var det otäckaste jag någonsin upplevt!

"Vi såg hur någonting gick en bit ifrån oss, fotspår formades tydligt i marken, men det fanns ingen att se! Vi lämnade området så fort vi kunde. Den övergivna brunnen fick den natten vara ensam med "saken" som vandrade omkring där.

Folk med filmkameror campade nära "Triangelns" bas

Joan Whritenour har sammanfattat de tio "bevispunkterna" som pekar på att en UFO-bas döljer sig i "Floridatriangeln".

- 1) De flesta observationerna har skett över eller under sjöarna kring Brooksville-området.
- 2) Det ligger ett underligt skum över en viss sjö.
- 3) Denna sjö har setts lysa på natten, med blågrön färg.
- 4) Andra sjöar i området har börjat dö ut på ett oförklarligt sätt. Varken fisk eller växtlighet har överlevt. Det förefaller att råda syrebrist i dessa sjöar.
- 5) Polisen i Brooksville-området berättade, att befolkningen "vet något" som ingen vill tala om. Polispatruller har vid flera tillfällen sett folk som campat runt sjöarna, folk som varit utrustade med infraröda filmkameror!
- 6) Alla sjöar förefaller sammanlänkade av undervattensströmmar. Det finns många undervattensgrottor i området och alla är sammanlänkade med sjöarna.

7) De flesta observationerna innefattar cigarrformade och klotformade föremål, som glöder i blåvitt eller orangegult.

8) De flesta ufologer i USA är, på basis av sina egna undersökningar och de undersökningar som utförts av "Saucer Scoops" redaktion, övertygade om att det finns en underjordisk bas för UFOs i det triangelformade område som kallas "Floridatriangeln".

9) En man (som vill vara anonym, men vars namn Joan Whritenour har i sitt arkiv) i Brooksville-området, träffades av en osynlig kraft som kastade honom till marken. Mannen förlamades i flera minuter. Strax före händelsen hade han hört en högfrekvent "ton".

10) Den 18 november 1965 vittnade 15 personer om att de sett flera UFOs stiga upp ur en sjö i Brooksville-området. Föremålen kunde ses från klockan 19.30 till 22.30 på kvällen. De föreföll att vara fasta, glänste som av aluminium och var diskusformade med en röd kupol på ovensidan. Föremålen "lekte tafatt" med jetplan från en närbelägen flygbas. Ett spaningsplan från marinen var samtidigt i luften. De höll på med sin "lek" i 30 minuter innan de återtog en perfekt V-formering och försvann i kaskader av vatten ner i samma sjö, varifrån de kommit.

Grönt hårigt monster med blänkande ögon skrämde ungdomar.

En natt i januari 1967 var två tonåringar på väg till ett dansställe i New Port Richey i Florida. Innan de nådde fram parkerade de emellertid vid Elfers Nest, en frekventerad mötesplats för ungdomar i utkanten av staden – som ligger i "Floridatriangeln".

De hade inte stått parkerade länge förrän flickan kände en fruktansvärd stank. Hennes pojkvän kände den också och undrade vad som kunde lukta så vidrigt.

Svaret lät inte vänta på sig.

Ut ur skogen kom plötsligt en grotesk hårig, grönaktig varelse med stora blänkande ögon. Uppenbarelsen verkade fientlig, när den under höga skrik närmade sig ungdomarnas parkerade bil.

Bilens förare körde panikslagen från platsen med högsta fart.

När ungdomarna anlände till New Port Richey berättade de vad de upplevt för en polisman som var i tjänst vid dansstället.

Ett stort polisuppbåd skickades omedelbart till platsen för det inträffade. En undersökning bekräftade senare att ungdomarna talat sanning. Bland annat fann polisen en grön illaluktande substans nära den plats där ungdomarnas bil stått parkerad.

Substansen omhändertogs för vidare analys, men analysresultatet har fortfarande inte publicerats.

Jägare spårade hårigt monster vid Anclote River

Ungdomarnas berättelse om det gröna monstret i Elfers var inte unik.

Det fanns från tidigare flera rapporter om Floridas gröna snöman som ufologer nu tror sig veta är varelser från rymden!

Några dagar före ungdomarnas berättelse hade några jägare spårat en stor hårig, apliknande varelse längs Anclote River i "Floridatriangeln".

Jägarna blev emellertid så skräckslagna när de fick se det gröna monstret att de glömde att de hade grovkalibriga gevär och flydde istället från platsen.

Polisen i Brooksville-New Port Richey-Elfers-området har många rapporter om det gröna monstret, som setts längs motorvägen, som visat sig för campare och som skrämt liftare och bilister.

Alla beskrivningar på monstret, eller monstren är samstämmiga, och lyder:

LÄNGD: 2 meter.

KROPP: Dubbelt så kraftig som hos en människa.

FÄRG: Grönt, eller mörkbrunt.

VIKT: Av experter beräknad till mellan 200 och 250 kilo.

YTTERLIGARE KÄNNETECKEN: Långt hår som på en gorilla, och allting omgivet av en fruktansvärd stank.

"Något" släpptes ner från UFO – ett av de gröna monstren?

Finns det verkligen något samband mellan de mystiska håriga varelserna och UFOs?

Enligt de olika experterna på området som undersöker varelserna som kallas Sasquatch och Bigfoot (och som inte bara har observerats i "Floridatriangeln", utan i 13 av USAs stater) finns det inget som helst samband mellan de olika fenomenen.

Åtminstone saknas bevis för detta, säger man.

Fackmännen och "experterna" vidhåller att människorna är nykomligen på jorden, inte monstren. Deras spekulationer går ut på att monstren överlevde under svårare förhållanden än vi kan tänka oss, och att det är absurt att introducera teorin att de kommer från UFOs.

Och när man inte direkt vet hur dessa stora vilda varelser kom till, är det argumentet lika bra som något annat.

Men, som vid alla spekulationer i det okända, dyker flera viktiga frågor upp som ännu är obesvarade.

Några exempel:

Om Bigfoot är äldre än människan, hur överlevde han då de större och starkare djuren mastodonterna?

Och om hans intelligens var tillräcklig för att han skulle överleva, varför är han då i våra dagar så primitiv?

Och hur kan han dyka upp så plötsligt i tätbefolkade områden?

Trots att ingen, så vitt man vet, någonsin sett en Bigfoot lämna ett UFO finns det en trovärdig rapport som antyder att det kan finnas ett slags samband mellan besten och ett UFO.

Rapporten kommer från Mr. Hewes som berättar att fru Wallace Bowers från Vader i Washington, och hennes son såg "hur något släpptes ner" från ett lysande runt objekt som svävade nära deras hus. Sheriffen och hans män som kallades till platsen, upptäckte senare stora fotspår, som fotograferades.

Även tidigare, berättade sheriffen, hade rapporter om märkliga varelser och UFOs inkommit.

Sambandet mellan Bigfoot och UFOs kan inte bevisas, men det ligger nära till hands att det finns ett sådant.

Framtiden kanske utvisar varför UFOs har en bas i "Floridatriangeln" och om de håriga monstren tillhör dem.

Källor:

"Flying Saucers are hostile" av Brad Steiger, "Allende Letters New UFO Breakthrough" av Brad Steiger och Joan Whritenour samt Canadian UFO-Report nr 5/73.

Övers. och bearbetning: J.O. Sundberg

Professors framtidsbild:

OM HUNDRA ÅR KAN JORDENS FOLK BO I RYMDKOLONIER

Av Florent Sickenga

Människans uppfinningsförmåga känner inga gränser! Detta påstående kan med fog tillämpas på Gerard O'Neill, professor i fysik vid Princeton-universitet i USA och ledare för forskningsgrupper vid CERN och Stanforduniversitetet i Kalifornien. Professor O'Neill har den originellaste lösningen av alla på jordens överbefolkningsproblem: inte barnbegränsning utan begränsning av jordens befolkning genom emigration till den mest fientliga miljö som kan tänkas för människan, nämligen till rymden själv!

O'Neill har noggrant utarbetade planer på uppförande av rymdkapslar, i vilka miljoner människor skulle kunna leva — jättelika cylindrar, byggda av material som hämtas från månen, där jordiska förhållande kan råda och livet göras angenämt, utan brist på någonting och utan minsta miljöförstöring.

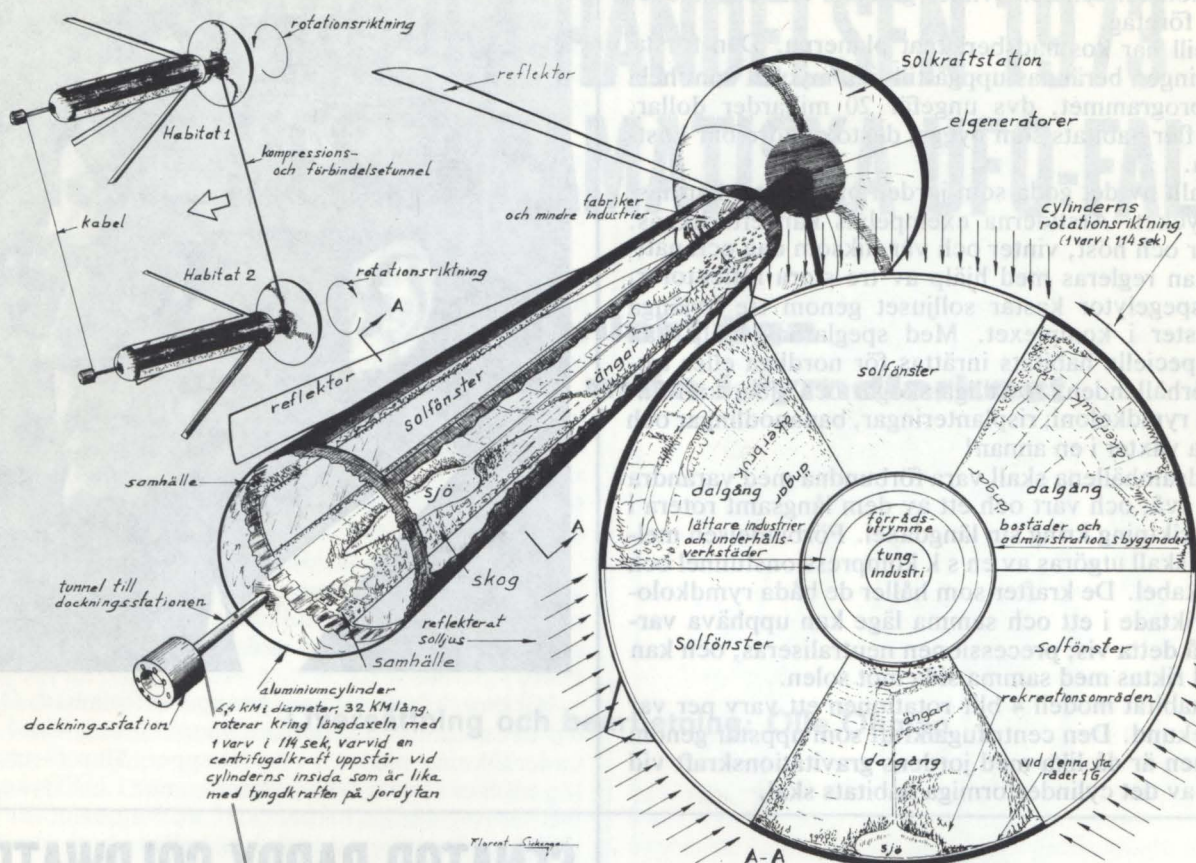
Dessa behållare kan inte kallas rymdstationer, eftersom de skall byggas nära månen och förbli där vid den s.k. L6, Lagrangepunkten, uppkallad efter den kände franske rymdmatematikern Joseph Louis Lagrange, som levde mellan 1736 och 1813. Inom detta område är

jordens och månens gravitationskrafter i balans med varandra. Professor O'Neill kallar dessa rymdsamhällets jättekapslar för habitats.

Grundidén är egentligen inte hans utan den tyske professorn Hermann Oberths. Denne som kallas rymdfartens fader lekte redan före 30-talet med tanken på bosättning i rymden. Men O'Neill presenterar praktiskt utarbetade planer, som kan realiseras med dagens teknik. Hur fantastiska dessa än verkar, är de långt ifrån science fiction-produkter. Han har inte enbart utarbetat planer för tillverkningen av stora konstruktionsdetaljer, utan också beskrivit varifrån materialet till de väldiga byggnaderna skall hämtas, hur de skall transporteras och vad alltsammans kommer att kosta. Enligt honom är det fullt möjligt, att 90 procent av jordens befolkning skulle kunna bo i rymdkolonier om hundra år! Jorden kunde då återvinna mesta delen av sin forna glans och bli ett enda stort naturreservat där rena hav, rena floder och ren luft på nytt skulle finnas, ty även industrierna kan flyttas ut i rymden!

Största samhället: 20 milj. invånare!

Habitats, rymdkolonier, kan tänkas utgöra de ideala samhällen, där det finns gott om utrymme, frisk luft och vatten, ingen miljöförstöring, och där billig energi kan erhållas från solen.

Bosättning i rymden av en del av mänskligheten kan tänkas vara en bra lösning på överbefolkningsproblemet, enligt den amerikanska Princetonprofessorn Gerard O'Neill. Här ses hans sk Habitat modell 4, en boplats i rymden åt miljoner människor, 32 kilometer lång och 6,4 km i diameter. Det mesta av byggnadsmaterialerna skall komma från månen. Jordisk miljö kan efterliknas. Vid cylinderns insida råder samma tyngdkraft som på jorden, tack vare att habitat roterar kring längdaxeln, ett varv var 114 sekunder. Jordbruk, ångar och skogar, sjöar och floder, finns i tre stora dalgångar, upplysta av solen via 3 stora speglar, en för varje dalgång, medan tung industri är placerad i centrum, där viktloshet råder. Enligt professor O'Neill kan 90 procent av mänskligheten bo i sådana rymdkolonier om ett hundra år! Överst till vänster, ett sk habitatsystem, två åt var sitt håll roterande rymdboplatser. Till höger ett tvärsnitt, A-A, genom habitatsamhället.

Solens strålningenergi kan uppfångas av stora parabolspelar och omsättas i el- och annan energi. Olika rymdkolonier kan också leva som de själva önskar, var och en efter det politiska mönster man trivs bäst med. Professor O'Neill tänker sig rymdsamhällen med från 200.000 upp till 20 miljoner invånare. Materialet till dessa jättelika anläggningar skulle till största delen kunna hämtas från månen, och senare även från andra himlakroppar. Aluminium, titan, glas och syre exempelvis, kan utvinnas på månen, där dessa ämnen finns i stora kvantiteter. Detta vet man tack vare de sex bemannade Apolloexpeditionerna.

Den första rymdkolonins boplats skall enligt O'Neill utgöras av en mindre cylinder, 200 meter i diameter och en kilometer lång. Byggnadspersonal och material härför, ca tiotusen ton, utgörs bl a av följande: Två tusen människor, livsmedel, utrustning, flytande väte etc. Människor och material transporteras till L6 Lagrange-punkten med hjälp av modifierade versioner av rymdfärjan. Allt detta utgör ungefär en femtedel av vad man behöver för att bygga det första rymdsamhället. Fyra femtedelar av materialet skall hämtas från månen, dit ca 100 människor sändes för att starta gruvarbete.

Transport från månen till byggnadsplatsen i rymden av sådant material som aluminium, titan, glas etc, kan ske med hjälp av olika katapultkonstruktioner. Vatten, som kommer att behövas i stora mängder i rymdsam-

hället, då det ju skall göras så jordlikt som möjligt, med sjöar och floder, dalgångar med ångar, boskap och andra djur, kan utvinnas genom förening av femtusen ton väte med syre, som finns i månmaterialiet. Enligt beräkningar kan på det viset femtiotusen ton vatten erhållas.

Månen skall leverera materialet

Professor O'Neills habitat modell 1 är tänkt som första steget i mycket större kolonier. Modell 2 skulle bli en cylinder, 640 meter i diameter och 3200 meter lång. Enligt O'Neill kan en sådan vara färdig 1996 och bli hemvist för minst 100.000 människor! Modell 3 är nästa mål och slutligen modell 4, det optimala rymdsamhället för miljoner människor.

En cylinderformig konstruktion, 6,4 km i diameter och 32 km lång! Praktiskt taget hur många rymdsamhällen som helst kan byggas. Det finns gott om plats i rymden och material i överflöd på månen och andra himlakroppar. Solens omätliga energiutflöde kan till en del tas till vara. Kärnkraft eller andra energikällor blir helt överflödiga för rymdkolonierna.

Naturligtvis kan jordens överbefolkningsproblem inte lösas över en natt. Kanske inte heller enbart genom

emigration till rymden, vilket givetvis blir ett mycket dyrbart företag.

O'Neill har kostnadsberäknat planerna. Den första anläggningen beräknas uppgå till lika mycket som hela Apolloprogrammet, dvs ungefär 20 miljarder dollar. Men ju fler habitats som byggs, desto mindre blir kostnaderna.

Inte allt av det goda som jorden bjuder kan härmas, men mycket. Årstiderna exempelvis kan efterliknas. Sommar och höst, vinter och vår, liksom dag och natt-rytm, kan regleras med hjälp av tre stora reflektorer, vilkas spegelytor kastar solljuset genom tre avlånga jättefönster i komplexet. Med speglarnas hjälp kan också speciella habitats inrättas för nordliga eller tropiska förhållanden. Nordliga skogar och sjöar kan finnas i en rymdkoloni; risplanteringar, bananodlingar och tropiska växter i en annan!

Rymdsamhällena skall vara förbundna med varandra två och två, och vart och ett av dem långsamt rotera i motsatt riktning kring sin längdaxel. Förbindelsen mellan dem skall utgöras av en sk kompressionstunnel och en dragkabel. De krafter som håller de båda rymdkolonierna riktade i ett och samma läge kan upphäva varandra på detta vis; precessionen neutraliseras, och kan då alltid riktas med samma sida mot solen.

För habitat modell 4 blir rotationen ett varv per var 114:e sekund. Den centrifugalkraft som uppstår genom rotationen är då lika med jordens gravitationskraft vid insidan av det cylinderformiga habitats skal.

Jorden semesterparadis för koloniinvånare!

Ingen kommer att ha en känsla av att vara ombord på ett främmande rymdskepp. Naturligtvis skulle inte alla förhållanden likna de jordiska: Den som befinner sig i habitat modell 4 kan knappast se från ena ändan till den andra, ty atmosfären är blå och avståndet från ena sidan till den andra mer än tre mil. Men om man tittar rakt uppåt, skall det vara möjligt att svagt utskilja landskap och formationer, som finns runtom den stora cylinderns insida.

Så vidlyftiga planer som att grunda rymdkolonier och åstadkomma emigration av en stor del av mänskligheten kan givetvis inte inrymmas i en enda nations, eller ens en världsdels budget. Projektet angår alla människor på jorden och måste beslutas inom FN.

Att flytta ut i rymden kommer att medföra stora förändringar. En av de viktigaste torde bli att människan blir mer medveten om att jorden faktiskt inte är annat än en rymdstation, som kanske inte är så stor när man tittar på den från mer än trehundrausen kilometers avstånd. Kanske blir människorna försiktigare med jorden, när de själva får se det lilla blåglänsande klotet ute i den svarta rymden.

Om mer än hälften av jordens befolkning skall bosätta sig i rymden i cylinderformiga behållare, kommer stora delar av jorden att återvinna sitt forna naturliga tillstånd. Jorden kan då bli en nationalpark för alla dem, som önskar semestra på sin hemmaplanet!

Man kan spekulera länge över de följder som professor O'Neills planer kan få för mänskligheten. En sak är emellertid säker: om sådana habitats kan byggas, befrias rymdskeppet jorden från många bekymmer. Den behöver då inte längre vara en plats där ideologiska skillnader leder till olycksbringande och miljöförstörande krig utan kan förvandlas till en "semesterort" för alla dem, som hellre vill bo i en jättelik aluminiumtub i rymden än på en överbefolkad och av hunger och mot-sättningar hemsökt planet.

SENATOR BARRY GOLDWATER ACCEPTERAR TOPP-POST I UFO-ORGANISATION

Senator Barry Goldwater från Arizona säger: – Jag tror på besök från yttre rymden. Han har accepterat en toppost vid en ledande UFO-forskningsorganisation.

Senator Goldwater blev medlem av den välrenommerade **National Investigations Committee Aerial Phenomena** (NICAP på grund av en artikel i tidningen "The National Enquirer", vari han gav uttryck för att han länge ansett att UFO:s existerar.

– Vi inbjöd senatoren att ingå i vår styrelse sedan vi erfarit att han var intresserad av UFO, förklarade John L. Acuff, ledare inom NICAP.

I nämnda tidningsartikel sade Goldwater, f.d. presidentkandidat och generalmajor i Amerikanska flygvapnet: – Jag är övertygad om att jorden många gånger besökts av varelser från yttre rymden. Jag kan inte föreställa mig att vår planet är den enda med intelligent liv i det oändliga universum.

– Piloter i flygvapnet, marinen och från reguljära flygbolag, har avslöjat händelser för mig där UFO:s har flugit nära planen för att sedan ge sig iväg med otroligt hög hastighet.

John L. Acuff i NICAP säger: – Mycket få ämbetsmän kan i fråga om mod och villighet att uttala sig i omstridda frågor mäta sig med Goldwater. Vi värdesätter hans bakgrund som generalmajor i flygvapnet och hans intresse för detta ämne.

Källor: The National Enquirer 30 juni 1974/ UFO-Aspekt nr 6 1974; Thorvald Berthetsen.

PASCAGOULA-HÄNDELSEN 1973

KANSKE MEST DRAMATISKA UFO-FALLET

Mekaniskt öga

undersökte två män i rymdfarkost

Översättning och bearbetning: Olle Öhman

I det lugna och behagligt milda väder, som rådde på eftermiddagen den 11 oktober 1973 i staden Pascagoula i Mississippi (50.000 inv.), begav sig arbetskamraterna Charles Hickson, 45 år, och 19-årige Calvin Parker tillsammans ned mot stranden av Pascagoulafloden. De ville avsluta arbetsdagen vid Walker & Son's skeppsvarv med en stunds sportfiske. Båda hade sina kastspön med sig och började genast fiska från stranden. Fiskelyckan var mindre god, varför de snart flyttade över till en pir i närheten av ett övergivet skeppsvarv. Charles Hickson tvivlade på att de skulle ha bättre tur där, eftersom strömriktningen enligt hans mening inte var den rätta, men när det gäller fiske måste man ju alltid pröva lyckan... De båda kamraterna kastade ut sina revar, men Hicksons lina trasslade in sig i något, och han var därför tvungen att spinna in den. Just då hörde både Hickson och Parker ett egendomligt surrande ljud över sina huvuden och vände blickarna uppåt. Från den mörka skyn såg de ett skrämmande vidunder sänka sig ned vid fiskeplatsen inte långt ifrån dem – de följde stumma av häpnad den sällsamma färden nedåt, och såg hur ett tefatsliknande föremål sakta ställde sig endast ett tiotal meter från dem, mitt över ett upplag av skrotade bilar och allt slags bortslängt bråte. Den blågrå, äggformade rymdfarkosten gav ifrån sig ett ihållande summande och höll sig hela tiden svävande omkring 30 cm från markytan.

Tysta betraktade de två sportfiskarna farkosten. Glömd var den intressanta fritidssysselsättningen inför det otroliga som höll på att hända. Framför dem stod en rymdfarkost med de ungefärliga måtten 6 m i diameter och 2,5 m i höjd. Två "öppningar" syntes vid den ena sidan, men inga fogar eller nitar kunde iakttas.

Farkosten glödde intensivt.

– Vi kunde också se ett svängande ljus och hela tiden höra ett surrande ljud, berättade Parker vid ett efterföljande förhör.

De båda huvudpersoner i det drama som följde är kända som sansade och respekterade män. Båda arbetar vid Walker & Son's varv i Pascagoula, den 45-årige Hickson som verkställare och den yngre Parker som jobbare på verkstadsgolvet.

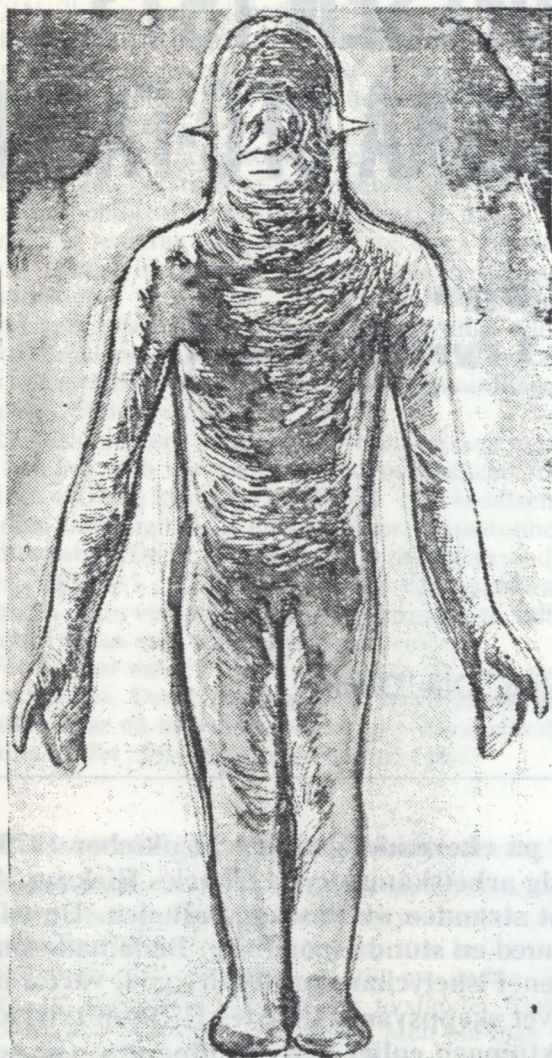
Vid åsynen av den egendomliga tingesten, ställde männen ifrån sig sina kastspön och stirrade oavvänt på den. Förvåningen byttes snabbt i fruktan, då ut ur rymdfarkosten tre märkliga varelser kom svävande – rakt mot dem!

– De **svävade** faktiskt mot oss och de kom rätt ut ur föremålet utan att vi kunde se att någon dörr öppnades.

– Då de närmade sig oss kände jag mig så uppskrämd, att jag inte hade något klart begrepp om att det som höll på att hända var verklighet, berättade Hickson.

De groteska varelserna var bleklagda till färgen, utan fasta konturer. Det var något spöklikt över hela deras uppenbarelse tyckte männen.

Av allt att döma utgjorde de tre besättningsmännen

Skiss av en av Pascagoula-varelserna utförd av varvsinspektör Jim Flynt efter Charles Hicksons beskrivning.

en bisarr trio av världsrymdsinvånare. De bar inga kläder och deras blekgrå hud hängde uppfifrån och ned i lösa veck runt dem. Färgtonerna skiftade från skärvt hudfärg till ljusgrått, enligt Hickson.

– De var omkring 1,50 m långa, sade han, och fötterna var ovanliga: Runda som på en elefant. Vi kunde inte se några ögon, men på deras plats syntes i stället en smal springa utan pupill. Inte heller hade de näsa i vanlig mening, utan vad vi såg var ett slags "utväxt" som kunde vara en näsa. Men formen liknade inte alls våra luktorgan.

Hickson och Parker kunde inte heller iaktta någon mun i varelsernas ansikte. De hade en öppning under näsan men den såg inte ut som en mun utan mer som en rak skåra utan tillstymmelse till läppar.

Försattes i trance och fördes till farkosten

Varelserna svävade fram till piren, där de två befann sig. Två av rymdmonstren grep Hickson vid armarna och svävade snabbt tillbaka med honom mot farkosten. Också Parker övermannades och släpades bort. Aktionen genomfördes så fort, att männen knappt var med-

vetna om händelseförloppet. De har berättat, att de i samma ögonblick som de såg varelserna lämna rymdskeppet försattes i ett slags trance. De blev paralyserade, kunde inte röra sig och ännu mindre sätta sig till motvärn.

– De var över oss sekundschnabbt. Jag begriper inte att jag inte kastade mig i vattnet för att rädda mig, framhåller Calvin Parker. Men jag kunde helt enkelt inte röra mig utan måste ha förlorat medvetandet omedelbart.

Hickson kände sig viktlös under den snabba transporten till UFOt. Han tror att något slags kraft måste ha kommit till användning för att förlama dem och göra dem till försvarslösa offer för de okända besökarna.

Under den nervpåfrestande undersökning som sedan följde i rymdfarkosten och som varade mellan 20 och 40 minuter var Hickson hela tiden vid medvetande. Trots sin förskräckelse försökte han iaktta de underliga varelserna. Han medgav, att han kände sig "skrämd till döds" och trodde att hans sista stund var kommen.

Inne i farkosten skildes Parker och Hickson åt. Parker har inget minne av vad som gjordes med honom, eftersom han vaknade till medvetanade efter "sövningen" ute på piren först sedan "undersökningen" var över.

Hickson kände att hans kropp var förlamad. Ögonen var det enda han kunde röra på under den stund denna undersökning pågick i rymdskeppet. Han förnam och såg att han vilade, **fritt svävande**, inne i UFOt i ett rum med de ungefärliga måtten 3 x 3 m. Väggarna var gråaktiga, inga fogar syntes och inte heller någon utrustning.

Forskande "öga" för över Hicksons kropp

– Varelserna stod och betraktade mig, uppger Hickson, och medan de stod där kom en märkvärdig apparat ut ur en av väggarna. Också den svävade fritt i rummet – jag kunde inte se några sladdar eller fästankordningar till detta instrument, som bara hängde där i luften över mig. Det såg ut som ett stort öga av en basketbolls omkrets.

Med känslolös kropp låg Hickson i sin svävande ställning, medan "ögat" forskande for fram och tillbaka över honom. Han kände sig hjälplös och utlämnad men kunde ändå röra blicken. "Ögat" fortsatte att granska honom en god stund, varpå varelserna vände honom i olika lägen, tills han slutligen låg med ansiktet nedåt. Sedan "ögat" slutfört sin undersökning vändes Hickson i 45 graders vinkel – fortfarande svävande och helt utan stöd av golvet. Medan han låg i denna ställning, med fötterna riktade nedåt, återupptog "ögat" sin avläsning av hans kropp.

En liten stund blev Hickson lämnad ensam i kammaren. Bortsett från sin fruktan kände han ingen smärta.

– Jag tror inte att de ville skada oss, säger han. Vi blev hela tiden "vänligt" behandlade...

Sedan varelserna återvänt, gav de Hickson tillbaka hans rörelseförmåga och förde honom ut ur rymdfarkosten tillbaka till den ursprungliga platsen vid piren. Då han gled ned på marken var han så rädd och utmatad, att han höll på att sjunka samman. Men han följde hela tiden med blicken de egendomliga "tingestarna" och lade märke till att benen inte skildes åt, då de svävade fram, utan fördes fram och tillbaka i en gemensam, pendlande rörelse.

Parker fördes samtidigt tillbaka till piren. Strax därpå begav sig farkosten iväg med ett surrande ljud. Den sköt med blixstens fart upp i luften och var ur sikte på "en halv sekund".

Hickson var djupt skakad av det inträffade. – Gode Gud, jag kan inte fatta det här, ropade han till Parker. Jag måste ha något för att lugna nerverna. Han sprang bort till bilen och hämtade en flaska whisky och tog en rejäl klunk.

Sedan de båda männen lugnat sig något, började de diskutera vad de nu skulle ta sig till. Var det kanske bäst att tiga med hela historien? Ingen skulle ju ändå kunna tro dem. De var rädda för att bli utskrattade men beslöt till sist ändå att anförtro sig åt någon. Först begav de sig till redaktionen för "Mississippi Daily Press" i Pascagoula, men samtliga journalister hade lämnat tidningen för dagen och de fann det därför bäst att gå till polisen. De sökte sheriffen, Fred Diamond, men det var i stället vicesheriffen Glenn Ryder som fick ta emot deras telefonsamtal.

Chockad Parker bad Gud om räddning

– Först trodde jag att de ville driva med mig, förklarade Ryder. Men det fanns något i Parkers röst som gjorde mig fundersam. Jag bad dem därför komma ned till stationen och berätta vad de upplevt.

Så snart Hickson och Parker kommit in till polisen – klockan var då omkring 23 – bad de att få undergå prov med lögn-detektor. Parker såg mycket rädd ut och föreföll att vara nära ett chocktillstånd. Båda var synbarligen i behov av hjälp.

Polischeferna Diamond och Ryder förhörde männen vid flera tillfällen under natten och lyssnade uppmärksam till vad de hade att säga. De blev utfrågade i skilda rum och placerades sedan tillsammans i ett rum, där polismännen gömt en påsatt bandspelare. Ryder förklarade, att han efter avlyssning av bandet är helt övertygad om att männen talar sanning.

– Om de ljög måste de vara världens största skådespelare, sade han, och då skulle de ha en lysande framtid i Hollywood.

På ljudbandet kan man höra Hickson ropa: "Gode Gud! I hela mitt liv har jag aldrig upplevt något liknande. Jag är totalt slut". Hicksons röst darrade av sinnesrörelse och nervös spänning. Lite längre fram på bandet hör man honom säga: "Varför måste detta hända oss? Varför? Jag har varit med i kriget men aldrig någonsin har jag känt mig så rädd".

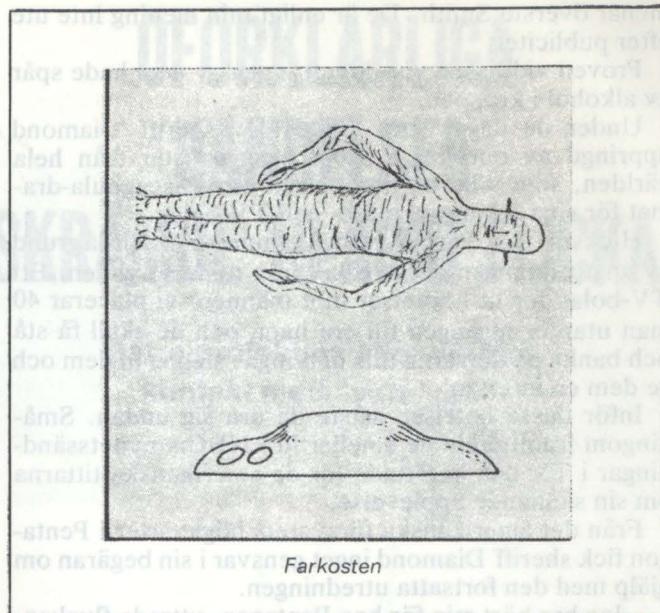
Parker råkade två gånger under utfrågningen in i ett chocktillstånd. Han föll vid flera tillfällen ned på knä och började be. Ensam i det rum som avlyssnades bad han: "Gode Gud hjälp mig. Låt mig inte dö. Skydda och bevara mig. Jag skall ingenting säga".

Diamond tog under förhöret kontakt med Hicksons fru och fick av henne veta, att mannen ganska ofta förtärde alkohol. Men han missbrukade inte starka drycker och berusade sig aldrig. Varken Parker eller Hickson var påverkade av alkohol, när de kom till polisstationen i Pascagoula. Hickson doftade whisky, men hans förklaring om spritförtäringen efter händelserna i rymdskeppet godtogs utan vidare av polismännen.

Hickson: Kanske var de robotar

Under natten fick polisen i Pascagoula ännu en UFO-rapport, denna gång från en fd militär flygare, Larry Booth. Han berättade att han vid 20-tiden sett ett UFO, som flög i östlig riktning mot Mobile. Föremålet förde blinkande ljus. Även andra UFO:n iaktogs den natten.

Vid en intervju gav Hickson och Parker ännu en del detaljer om bortförandet till rymdskeppet.

– Varelserna var så snabbt över oss, att vi helt enkelt inte kunde göra något för att försvara oss, sade Hickson. Jag tvivlar förresten på att vi kunde ha gjort något motstånd alls. De måste ha använt sig av någon hemlighetsfull kraft för att paralysera oss, tills de nådde fram. Jag är säker på att de är längre hunna i tekniskt avseende än vi. Jag vet, att de inte ville skada oss, men jag var rädd för att de skulle ta oss med ut i rymden.

Hickson fortsatte att diskutera varelserna:

– Jag har tänkt en hel del på det här efteråt. Kanske var de robotar. De handlade ju precis som om de hade en viss bestämd uppgift att utföra. Inte en enda gång försökte de tala med oss. Vid ett tillfälle hörde jag en av dem ge ifrån sig ett surrande läte, men det kan ha varit riktat till någon annan varelse i en annan del av rymdskeppet. Skåran i ansiktet – på den plats där munnen borde ha suttit – rörde sig aldrig.

Hickson tror, att det kommer att bli fler intermezzon av det här slaget. Varelserna kommer att fortsätta att studera jorden och dess invånare menar han. Han har alltid trott, att det "någonstans däruppe" finns liv, och nu har han blivit helt övertygad. Hickson känner sig skyldig att berätta för sina medmänniskor om vad han blivit utsatt för och förklarar, att han inte skulle kunna isolera sig med sin upplevelse.

Galvin Parker led av svåra ångestkänslor efter händelsen på piren.

– Jag skulle vilja varna alla för att skjuta på sådana där föremål, säger han. De har inga onda avsikter. Kanske skulle jag kunna nå en annan och bättre kontakt med dem, om de återvände. Jag skulle i varje fall försöka tala med dem.

Pentagon viftade bort affären Pascagoula

Dagen efter Pascagoula-händelsen undersöktes Hickson och Parker vid den militära flybasen i Kessler. Undersökningen utfördes av militärläkaren vid basen, överste Robert Smith, som nöjde sig med att kontrollera om männen utsatts för strålning och skador från denna. Så var dock ej fallet. Ännu en gång fick de två avge sin berättelse inför säkerhetspolisen vid flygbasen. Även här fick man ett intryck av ärlighet och av att männen föreföll nedstämda och skrämde.

– Vi tror verkligen att de upplevt något förskräckligt,

menar överste Smith. De är enligt min mening inte ute efter publicitet.

Proven vid basen visade, att ingen av dem hade spår av alkohol i kroppen.

Under de dagar som följde blev sheriff Diamond uppringd av omkring 2.000 (!) journalister från hela världen, som ville ha berättelsen om Pascagoula-dramat för sina tidningar, radio- och TV-bolag.

Hickson och Parker tvangs lämna sinahem på grund av anstormningen och trycket från nyhetsorganen. Ett TV-bolag for ut i hotelser mot männen: vi placerar 40 man utanför ingången till era hem, och de skall få stå och banka på dörrarna tills ni tvingas släppa in dem och ge dem en intervju.

Inför dessa hotelser måste de dra sig undan. Småningom framträdde de emellertid i NBC:s nyhetssändningar i TV och berättade för de amerikanska tittarna om sin skakande upplevelse.

Från det amerikanska försvarets högkvarter i Pentagon fick sheriff Diamond inget gensvar i sin begäran om hjälp med den fortsatta utredningen.

– Jag har hört mig för hos Pentagon, yttrade flygkapten Dennis Parker vid Elgisbasen i Florida, men där säger man att officiella undersökningar endast företas om nationens säkerhet hotats. I detta fall anses inget sådant hot ha förelegat.

Senare tillade kapten Parker, att överilade UFO-rapporter oftast kan förklaras som reflexer från planeten Venus eller som flygplan vilka kommit ur kurs.

– Jag misstänker, att det kommer att bli jobbigt för mig att övertyga Hickson och Parker om den saken, menade sheriff Diamond bekymrat. I det här fallet kan det ju knappast ha varit fråga om planeten Venus...

Kapten Parker hänvisade sheriffen till Condon-rapporten av 1969. I den slås det fast, att besökare från andra planeter inte utgör något hot mot jorden. Det finns inga bevis för att UFOs skulle representera utomjordiska farkoster, hävdas det.

Därmed tog amerikanska flygvapnet ännu en gång ställning mot UFO-saken.

Hynek och Harder tog sig an fallet

Två erkända forskare beslöt då att själva ta sig an saken. Det var den världsberömda astronomiprofessorn Allan Hynek – knuten till Northwestern-universitetet och dr James Harder, som är professor i ingenjörsvetenskap vid Kalifornien-universitetet och dessutom framstående hypnotisör. På Hyneks meritlista står att han under många år var flygvapnets konsult och specielle rådgivare i frågor som rör luftfenomen. Han är en obestridd auktoritet på området.

De två vetenskapsmännen ville försätta Hickson och Parker i hypnos för att få dem att än en gång under trance berätta om sin upplevelse. Sammanträffandet skedde på ett kontor i Walker & Son's fastighet i Pascagoula. Inga journalister tilläts närvara, och de ljudbandinspelningar som gjordes släpptes inte ut till offentligheten.

Varken Hickson eller Parker ville bli hypnotiserade och gav endast motvilligt med sig. Hickson föll i en kort hypnotisk sömn men måste nästan genast väckas. Han greps av en så häftig ångest och fruktan, att undersökarna inte vågade fortsätta.

– Männens förskräckelse under hypnosen gav mig anledning tro på deras berättelse, säger dr Harder. Om de hade bluffat, skulle vi ha fått höra samma historia under hypnos.

Fastän Hickson och Parker vid undersökningen bara lämnade skissartade informationer, drog dr Harder slutsatsen, att de talade sanning. Farkosten måste ha varit av utomjordiskt ursprung, sade han. Vi kan bara spekulera över varifrån den kom och varför den befann sig här.

– Hicksons och Parkers upplevelse var ingen hallucination. Det skulle helt enkelt ha varit omöjligt för dem att under hypnos förstå sig och låtsas dessa tydliga känslor av skräck som de visade.

Enligt dr Harders teori kan ufonauterna ha varit "kosmiska antropologer".

– Min tanke är att jorden kan vara ett slags "zoo". Vi har skilts från det övriga kosmos, och då och då får vi besök av "väktare" som vill kontrollera jordens invånare.

I fråga om farkosten anser han, att rymdvarselerna måste äga en teknisk kunskap som vida överglänser vår. De kan tillverka ett färdmedel, som kan flyga med en hastighet av 20.000 km/tim utan att farkosten brinner upp. – Vi får väl bara hoppas, att deras teknologi inte är lika inriktad på förstörelse som vår, tillägger han.

Dr Hynek ansåg efter den hypnotiska behandlingen av de två männen, att Pascagoulafallet måste räknas till de mest dramatiska kontaktfall som någonsin registrerats. (Hynek nämner antalet 800).

– Hickson och Parker är inte sinnesrubbede, förklarade han.

– Förra året rapporterades 1042 UFO-iakttagelser, varav flera måste betraktas som osannolika.

Hynek: panik på jorden om UFO-våg kommer

– USA:s regering uppträder nonchalant i sådana här händelser, eftersom man underlåter att företa noggranna undersökningar.

– Folk som rapporterar UFO-observationer hänvisas i stället till ortspolisens, som ju har begränsade resurser, och därifrån till någon annan person liksom i ett vidlyftigt Svarte Petter-spel.

Professor Hynek har aldrig bundit sig vid teorin om att "tefaten" kommer från världsrymden. Han förblir en öppen, kritisk forskare, som inte låser sig vid någon bestämd hypotes.

– Avstånden i världsrymden är ju så oerhörda, säger han. Vad vi kan iakta är ett obekant område av naturen, ett fenomen med många dimensioner. Ungefär 80 procent av alla UFO-iakttagelser kan föras till området "helt normala företeelser", medan de återstående 20 procenten utgör det verkliga problemet.

Hynek tror, att en verklig våg av UFOs skulle kunna utlösa panik på jorden, en kaotisk rörelse av samma slag som Orson Welles radiospel åstadkom 1938. Det handlade den gången om en invasion av marsmänniskor i New Jersey, där full panik utbröt. En liknande situation skulle fortfarande kunna uppstå, inte minst genom att människor som råkar ut för händelser av det här slaget inte äger myndigheternas stöd eller finner någon som med allvar vill lyssna till vad de har att berätta.

Hyneks och Harders besök i Pascagoula avbröts efter endast några dagar. De hade velat stanna längre och slutföra undersökningen men tvangs av ekonomiska skäl avbryta den. En fullständig utredning skulle ha krävt flera veckors vistelse på platsen och därmed också en betydande penninginsats.

Kanske är UFO-fenomenen lika gåtfulla för oss som atomenergin skulle ha varit för Benjamin Franklin, säger Hynek.

James Harder är en av Jim och Carol Lorentzens medarbetare i APRO (Aerial Phenomena Research Organization = organisationen för utforskande av luftfenomen). En peruansk representant för APRO överlämnade en observationsrapport från Lima i Peru. Observationen som gjordes 1949 har i sina detaljer åtskilliga likheter med händelserna i Pascagoula. Detta gäller särskilt om överensstämmelsen i fråga om varelsernas utseende.

I sammanhanget erinrar sig för övrigt översättaren av denna artikel ett svenskt UFO-fall, som återberättades i Göteborgs-Posten den 18/10 1963. Där skildrar den då 70-åriga förre stenarbetaren Karl Gustaf Karlsson i Stenum hur han iakttagit en landning i kanten av ett gärde på vägen mellan Skara och Stenum. Som det märkligaste av allt i detta UFO-fall framhöll Persson det sätt på vilket ufonauterna rörde sig:

– De gick inte på två ben som vi, sade han, utan hoppade med korta, lätta skutt. Vid ett av hoppen kom en av varelserna snett på en tuva och blev stående lutande åt sidan. Jag tänkte han skulle ramla men så skedde inte. Det är oförklarligt.

I tabellen nedan görs en jämförelse mellan händelserna i Pascagoula och Lima.

Varelserna	Pascagoula 1973	Peru 1949
Storlek	ungefär 1,5 m	ungefär 1,5 m
Ben	tätt sammanpressade	tätt sammanpressade
Händer	klor eller kniptångsliknande	fyra hopvuxna fingrar
Hud	rynlig, gråskig	märkvärdigt knottrig
Klädsel	ingen	ingen
Kön	ej skönjbart	ej skönjbart
Rörelser	gildande eller svävande	glidande
Öron	spetsiga	inga
Ögon	smala springor	plastiska, geléartade
Fötter	som på en elefant	som om de var försedda med bandage
Näsa	vass, liksom överdragen med nylon	ingen
Språk	ingen kommunikation	engelska och spanska; ljudet kom genom kroppen som genom en radio
Totalintryck	robotar	liknade mumier

Rymdskeppet	Pascagoula 1973	Peru 1949
Färg	blågrått	ljusgrått
Form	äggformigt	skiva
Landning	höll sig svävande över markytan	höll sig svävande över markytan
Dörrar	ett slags ingång. Inga dörrar. Man kom in på obekant sätt.	ingen dörr, farkosten öppnades inifrån
Storlek	bredd: omkring 6 m höjd: 2,5 m	bredd: 3,5 m höjd: 2,5 m
Utrustning	ingen	ingen, en kant löpte runt farkosten
Instrument	”öga”	inga
Kontakmetod	bortförande	gick in i farkosten frivilligt

Källa: Warren Smith's artikel i SAGA mars 1974

OFÖRKLARLIGA HÄNDELSE SKRÄMDE 19-ÅRIG FLICKA

Astralprojektion eller verklig kontakt med "varelse"?

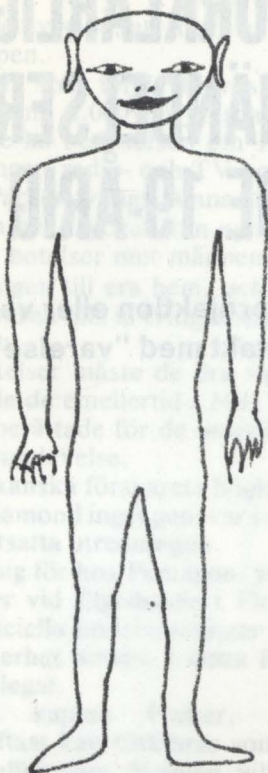
Som framgått av tidigare artiklar tar UFO-Information även upp "gränsfall" till ufologin. Följande tre händelser, vari en 19-årig Norrköpingsflicka är huvudpersonen, torde närmast kunna klassificeras som "utomkroppsliga upplevelser". Åtminstone är detta vad artikelförfattarna vill kalla Guns upplevelser efter att mer ingående tagit del av dem under en intervju med henne och övriga familjemedlemmar i somras.

Vad jag nu skall berätta om hände den 20 juli för två år sedan när vi, d. v. s. min äldsta syster, hennes man, deras dotter och jag kom hem från bilsemetar i Schweiz.

Vi kom väl inte så väldigt tidigt i säng eftersom mamma, pappa och den yngsta av mina äldre systrar gärna ville höra litet av vad vi gjort på semestern.

Min yngsta syster, (hon är nu 22 år, tre år äldre än jag) och jag delade sovrum. Hon somnade ganska snart, medan jag försökte somna men misslyckades. Inte förrän det blivit ganska ljust ute höll jag på att somna, när jag kände att jag inte fick någon luft. Jag ryckte till och vaknade, konstaterade att det inte kunde ha varit kudden eller täcket som täppt till näsa och mun, men avfärdade min rädsla och tänkte att det var inbillning.

Jag somnade om, men vaknade upp igen med en svårförklarlig känsla av att luften kändes tung. Det första jag lade märke till var att jag inte kunde röra mig normalt. Om jag ville vända på huvudet eller lyfta handen och armen var det en så intensiv kraftansträngning att röra sig den minsta bit.

Jag såg en skogsgrön varelse, ca en meter lång, som log åt mig, säger Gun Johansson.
Teckningen ovan är hennes egen.

Jag blev skräckslagen och försökte skrika, vilket jag inte heller kunde. Jag trodde att jag var död! Hur som helst — vad kunde jag göra annat än försöka kämpa mig krypande bort till min sovande syster ungefär tre meter tvärs över rummet.

När jag kommit ungefär halvvägs över golvet, tittade jag upp mot dörren. Jag har väl aldrig i hela mitt liv blivit mer förvånad. Där står en grön varelse, ungefär en meter lång, med ganska kraftiga axlar för sin längd, korta ben, triangelformat stort huvud i förhållande till kroppen, kort hals, korta armar och kloförsedda händer. Ögonen var breda och varelsen log åt mig. På ofattbart kort tid, jag tror det gick på en tiondels sekund, låg jag i min säng och kunde röra mig som vanligt igen. Därefter somnade jag.

Jag hade väl så smått försökt glömma det obehagliga som hände för två år sedan, då jag i vintras två gånger försattes i samma tillstånd med bara några månaders mellanrum. Nämnas bör kanske också att jag bara såg varelsen första gången, men samma känsla av orörlighet, stumhet och hjälplöshet går inte att ta miste på.

I vintras tog jag mig in till min mamma i rummet intill, och jag minns så väl hur jag kom tillbaka från henne till sängen på denna svindlande korta tiondels sekund efter att gråtande ha sagt att jag inte ville sova ensam i mitt rum. Sedan fick jag göra samma mödosamma flykt in till mamma igen och först efter andra gången inne hos henne återkom min rörelseförmåga.

Tredje gången träffade jag pappa i sovrummet intill, och händelseförloppet blev detsamma som tidigare.

Ni undrar kanske varför jag berättar detta så sent som två år efteråt, men jag började nästan glömma bort upplevelsen ända tills det hände igen i vintras.

Eftersom jag tror, att varje människa har en odödlig ande inom sig är min teori denna: Jag tror att dessa varelser kan behärska en människa så, att endast anden inom henne kan röra sig, men oändligt sakta och ansträngt. Jag tror också att om man sover ensam och inte kan nå en annan människa inom en viss tid (i det här tillståndet) kan kroppen dö, om det inte finns någon som kan hjälpa.

Om mitt eksem som jag haft i två år, har något samband med vad jag upplevt kan inte bevisas, men jag har aldrig förr varit allergisk mot något.

Ungefär en månad efter den 20 juli 1972 fick jag en kliande punkt vid naveln av en enkronas storlek. Utslaget har sedan spritt sig. Allra värst var det i vintras, då armarna, ryggen, magen, halsen och till och med i bland ansiktet kliade och blödde.

Jag besökte vår läkare och fick två olika slags tabletter, en salva och en vätska att stryka på. Intet av detta hjälpte, varför jag gick till en homeopatolog som skrev ut sammansättningar av metaller, till exempel sulfur och kalciumcarbid i tablettform. Mässing och tenn är två saker som jag vet att jag inte tål. Nu har jag bara eksemet kvar på magen, sedan jag tagit den rekommenderade dosen varje dag.

Gun Johansson

ASTRALPROJEKTIONER EJ OVANLIGA!

UFO-Information har på ort och ställe intervjuat personen ifråga, samt även samtalat med övriga familjemedlemmar. Inget framkom som tyder på att de återgivna händelserna skulle vara uppiktade eller fantasiprodukter från drömmarnas rike. Tvärtom är vi starkt benägna att tro på Gun när hon säger att det rör sig om "tre oförklarliga men ändå så verkliga upplevelser".

Under intervjun stod det vidare klart, att flera familjemedlemmar tycks ha förmågan att uppleva saker och ting av ovanligt slag. I det här speciella fallet tror vi oss kunna ge en ganska säker förklaring till det inträffade.

Gun själv hade den känslan att hon trots allt låg kvar i sängen. Ändå tyckte hon att hon talade med sin mamma vid ett tillfälle. (Modern har inget som helst minne av att ha samtalat med dottern).

Upplevelser av det här slaget är vanligare än man kan tro, och det förekommer att man i detta tillstånd kan göra mycket långa resor. Det rör sig alltså om "jagets" delning från den fysiska kroppen. Man kan med övning företa ganska vidlyftiga utflykter och sedan minnas var man varit och vad man sett.

Sådana resor kan sträcka sig långt utanför det egna landets gränser. Äktheten kan kontrolleras och det som man i detta tillstånd upplevt visar sig stämma med verkligheten på alla punkter. Med träning kan man också visa sig (normalt syns man ej på den plats man besöker i detta tillstånd). Skulle man vilja knyta samman detta med UFO, har vi ett möjligt svar på frågan varför dessa rymdfarare så snabbt kan förflytta sig: Astralprojektioner på hög nivå, skulle man kanske kunna säga. Varje människa kan med träning själv göra dessa resor och övertyga sig om riktigheten i dessa mycket intressanta spörmål.

C A Jonzon
J Lind

POJKAR SÅG ELDKLOT ÖVER KUKASJÄRVI

13-årige Torbjörn Persson och 14-årige Alf Scott, båda från Kukasjärvi i Norrbotten, observerade vid två tillfällen den 29 oktober i föl ett kraftigt lysande och klotformat föremål sväva på himlen över ett skogsbyn i hembyn.

— "Eldklotet" var stort och sänkte sig vid båda tillfällena ner mot skogsbrynet, berättar pojkarna. I mitten på klotet fanns två gröna prickar. Klotet utstrålade ett kraftigt gulrött ljus som lyste upp hela himlen omkring det.

De båda pojkarna var inte ensamma om att observera den stora "ljusbollen" över Kukasjärvi utanför Kalix. Flera personer såg det oförklarliga ljusfenomenet — däribland Alf Scotts mamma, fru Inger Scott:

— Pojkarna kom hem och berättade om det mystiska klotet. En timma senare tittade jag ut genom fönstret och såg då själv samma gullysande klot som pojkarna berättat om.

Torbjörn och Alf såg samtidigt utomhus tillsammans med Alfs bror, Joel Scott, på nytt fenomenet lysa upp samma skogsbryn som tidigare samma eftermiddag! Någon förklaring till det mystiska ljusskenet har inte kunnat ges.

Observationerna gjordes 16.40 och 17.40. Vid båda tillfällena gjordes observationerna utan hjälp av t.ex. kikare eller annan optisk utrustning. Termometern visade två minusgrader. Viss molntäthet förelåg, månen var synlig men inga stjärnor. Det lysande klotet var ljudlöst och utstrålade ett fast gulrött sken.

Torbjörn Persson och Alf Scott uppskattade avståndet till föremålet till ca 1,5 mil vid det första observationstillfället. Vid det andra tillfället tycktes "eldklotet" vara någon halvmil närmare dem. Observationerna gjordes under ca en minut. Föremålet ändrade såväl kurs, höjd som hastighet innan det vid första tillfället försvann i söder för att efter att andra gången blivit "sett" accelerera utom synhåll i väster.

— Vi uppskattade att föremålet vid försvinnandet hade en hastighet jämförbar med en helikopters berättar pojkarna. Själva kände vi oss lite stela och frös.

Kukasjärvifallet är inte det första mystiska ljusföremål som observerats på himlen i Kalixtrakten. För ungefär ett år sedan såg Ingrid Carlsson 59, mässvärddinna på Brukshotellet i Karlsborg, ett blåaktigt lysande föremål sväva över sågverket vid Loftberget. Föremålet, som enligt Ingrid Carlsson var "hattliknande", cirklade i kvällsmörkret några varv över sågverket för att sedan försvinna i hög hastighet. Observationen gjorde Ingrid Carlsson från sitt sovrumsfönster.

— Föremålet föreföll bestå av en kraftigt lysande kupa vilkens nedre del liknade ett nedåtvikt hattbrätte, säger hon. Det kom från öster, sakta roterande mot sågverket där det tycktes stanna i luften. Efter några minuter satte "kupan" fart och försvann i ankomstriktningen.

Observationen varade i ca fem minuter. Vid tillfället rådde kall och klar väderlek. Föremålet avgav blinkande sken. Ingrid Carlsson uppskattar att hon observerade föremålet på ett avstånd av ca 300 meter.

— Jag fascinerades av upplevelsen, berättar Ingrid Carlsson. Jag upplevde händelsen som ett teknikens underverk.

Bourret: Överlämnas observationer på försvarets radar till vetenskapen?

Galley: —Om avvikelser från det normala rapporteras från radarbevakningen, kan jag inte se något skäl varför vetenskapen inte skulle konsulteras. Och det är ju vad som redan sker.

FAGERSTABO SÅG UFO SVÄVA 300 M ÖVER SIG

Natten till fredagen den 7 juni i föl siktades ett UFO över Fagersta. Laboratoriearbetare Albin Frisk, Sturevägen 12 A, trodde knappt sina ögon när han tittade ut genom fönstret och såg ett stort runt föremål segla fram genom luften. Snabbt plockade han fram sin stora kikare och kunde studera föremålet i detalj.

— Klockan var kvart i två natten till fredagen, då Albin Frisk steg upp för att gå på toaletten. Av en händelse ställde han sig och tittade ut genom fönstret. Det var då han såg ett stort, runt föremål som långsamt svävade fram ungefär trehundra meter upp i luften. Månen lyste och han var säker på att han ej tog miste. I och med att föremålet rörde sig så långsamt chansade han och sprang efter en stor kikare.

— Nu kunde han se mera i detalj. Över föremålet gick två räta linjer. En vertikal och en horisontell. Dessa båda linjer möttes ungefär som en vägkorsning.

Efter ett litet tag försvann föremålet bortåt Hedekärra och Högbyn. Herr Frisk fortsätter:

— Vid skogshorisonten verkade det som om det steg upp rök och det förekom även i detta sammanhang ett ljussken inte olikt en skogsbrand.

En sak vill jag understryka. Jag var spik nykter. Hade jag druckit någon sprit kvällen innan hade jag aldrig vågat berätta vad jag sett. Det tog ändå en stund innan jag bestämde mig för att göra det.

Källa: Fagersta Posten.

FRANSK MINISTER ÖPPEN FÖR UFO-FRÅGAN HAR REGERINGEN OCH FLYGVAPNET BAKOM SIG

Av Thorvald Berthelsen
och Frank Östergren

Blir det Frankrike som först kommer att officiellt erkänna existensen av UFO? Mycket pekar i den riktningen. Under vintern har ett flertal tidskrifter refererat till en uppmärksamrad radiointervju med Robert Galley, presenterad såsom Frankrikes försvarsminister och liknande, kanske för att ge artiklarna större slagkraft.

Vi har genom tillmötesgående från Franska ambassaden i Stockholm fått möjlighet till denna sammanställning. Övrigt källmaterial redovisas efter artikeln. Intressant i detta sammanhang är den öppenhet gentemot UFO-frågan och den hjälpsamhet som visats oss från olika befattningshavare vid ambassaden.

Den 53-åriga Robert Galleys bakgrund är i korthet följande: 1955 inträdde han i Kommissariatet för atomenergi och sysslade med konstruktionen av en fabrik för framställning av plutonium i Haag och senare i Pierrelatte. Han stannade som ansvarig för denna verksamhet ända till 1967.

Galley kom in i regeringen i maj 1968 och blev då minister för atom- och rymdfrågor, direkt underställd premiärministern, men utan eget departement. Robert Galley är nu minister för utrustnings- och lokaliseringsfrågor. Hans uttalande skedde som officiell representant för den franska regeringen. Kanske vi i framtiden ändå får se denne rakryggade man som fransk försvarsminister!

Kanalen France-Inter ägnade tiden 28 januari till 22 mars 1974 hela 29 program åt UFO-frågan. I pro-

grammet den 21 februari intervjuades Robert Galley av Jean-Claude Bourret. Intervjun väckte stor uppmärksamhet i Frankrike, vilket bland annat ledde till att de ledande franska tidningarna, t.ex. Le Figaro och France-Soir, utförligt behandlade programmet. Här följer den uppseendeväckande radiointervjun. Endast upprepningar och allmänna fraser har sällats bort vid översättningarna.

Bourret: Herr minister, ni har gett ert tillstånd till denna intervju för France-Inter, en intervju som jag inte tvekar att kalla unik. Jag tror det är första gången en minister kommer att uttala sig offentligt i UFO-frågan. Först av allt, är ni i besittning av material i den här frågan som är okänt för allmänheten?

Galley: Jag vet faktiskt inte, om så är fallet. Jag har bara varit engagerad en kort tid i den här frågan, trots att jag personligen alltid varit intresserad. Jag vet, att det finns personer inom mitt departement som noggrant följer den här programserien. Själv har jag inte kunnat göra det. Nu vet jag ju inte heller, vad era lyssnare vill veta. Utan frågorna kan jag inte bedöma, om jag har svaren eller inte.

– Var jag står själv? Ja, jag anser att ens attityd till hela detta komplex måste vara ytterst fördomsfri. Människan har förvisso gjort mängder av framsteg, när hon försökt att förklara det oförklarliga. Vad beträffar dessa himlafenomen, dessa visuella fenomen, vilka vi sammanför under beteckningen UFOs är det säkert att bland dem finns något vi inte förstår och som för närvarande inte kan förklaras. Jag är villig att sträcka mig så långt som att säga, att det är ett fastslaget faktum, att det idag finns saker som är oförklarliga, eller om ni så vill, oförklarade.

– Inom försvarsdepartementet sattes år 1954 upp en avdelning, vars syfte var att insamla och studera ögon-

vittnesrapporter av oidentifierade föremål. Jag har läst igenom ett 50-tal av dessa rapporter, och de täcker tiden fram till 1970-talet. En av de tidigaste av dem jag läst är daterad 20 november 1953.

– Observationen gjordes av löjtnant Jean Demery vid Flygvapenbas 107 i Villa-Coubly. Från polisen finns en samstämmig rapport i det fallet. Från 1954 finns det även rapporter från piloter, flygvapenofficerare och andra. Alla dessa innehåller en mängd olika detaljer, som tillsammans ger intryck av ett bestämt mönster.

– Jag tror därför, att attityden i denna fråga måste vara öppen. Vi får inte förneka fenomenens förekomst. Våra förfäder förnekade allt sådant som för oss idag är fullt elementärt, exempelvis den statiska elektriciteten, för att nu inte tala om alla fenomen som hör hemma inom biologin. Ser vi på vetenskapens utveckling finner vi, att vi när det gäller identifieringen av ett visst fenomen inte visste eller förstod något för 50 år sedan.

Bourret: Har det inträffat fall där Mirage förföljt UFO:s över Frankrike?

Galley: Med utgångspunkt från de rapporter jag läst, tror jag inte det. Men vi har ett antal radarobservationer. Som exempelvis den i Aquitaine på 1950-talet. I tio minuter mottogs ett oförklarligt radareko, och det är fortfarande lika oförklarligt. Å andra sidan har radarekon som tidigare ansetts mystiska idag fått sina naturliga förklaringar. Men när allt är stött och blött ur alla tänkbara vinklar, finns det trots allt kvar en liten rest av radarekon som förblir oförklarliga. Det finns välkända rapporter från andra länder, exempelvis från USA, eller de nyligen timade händelserna i Turin.

– Jag kan säga, att när det gäller flygvapnet, är antalet rapporter därifrån blygsamt, jämfört med situationen för flygvapnet i andra länder.

Bourret: Står ni i kontakt med militären i andra länder när det gäller UFO?

Galley: Nej, det gör vi inte. Vi sänder sedan 1970 våra rapporter vidare till Groupement d'Etudes des Phénomènes Aériens (Gruppen för studiet av luftfenomen). En viss sortering sker väl, rapporterna skall ha en viss kvalitet. Det kan gälla t.ex. en pilotobservation eller liknande. Från och med 1970 intar vårt flygvapen den ståndpunkten, att UFOs inte utgör något hot mot nationens säkerhet, och därmed faller uppgiften att vetenskapligt studera fenomenen utanför flygvapnets ram. Vi anser, att det är ett jobb för C.N.E.S., Centre National d'Etudes Spatiales (Nationella institutet för rymdstudier), där personer som monsieur Poher utför ett arbete som verkar vara ytterst intressant. Men som sagt, varje gång en intressant observation görs, sänder vi den vidare till C.N.E.S. Deras arbete anser vi vara av betydelse för hela landet.

Bourret: –Men oidentifierade himlafenomen över Frankrike sorterar väl trots allt fortfarande under försvaret?

Galley: –Försvaret handlägger det hela, och det är därför vi inlett detta samarbete för att se vad som kommer ut därav. Personligen är jag mycket intresserad av de fenomen som Poher beskrivit, nämligen sambandet mellan variationer i magnetfält och passagen av UFO. Kanske det när allt kommer omkring visar sig vara magnetiska fenomen. Men i nuläget är vi tvingade att erkänna att här finns någonting som undgår vår fattningsförmåga.

– Det har varit perioder med stor ökning av antalet observationer av ljusfenomen. Ibland klorformiga, ibland ovala, och deras hastighet har varit mycket hög. Alla sådana fenomen fordrar en viss grad av uppmärksamhet. Men jag upprepar, Franska flygvapnet intar ståndpunkten, att fenomenen inte utgör något hot.

Bourret: Overlämnas observationer på försvarets radar till vetenskapen?

Galley: –Om avvikelser från det normala rapporteras från radarbevakningen, kan jag inte se något skäl varför vetenskapen inte skulle konsulteras. Och det är ju vad som redan sker.

Bourret: –Flera gånger i den här radioserien har vi berättat om vittnen som sett ett tefat landa och även sett dess besättning, de så kallade humanoiderna. Vi har refererat till polisundersökningar av sådana fall, där polisens slutledning i de flesta fall pekar på att vittnet talar sanning. Hur ställer ni er till detta?

Galley: –Naturligtvis måste jag här utan tvivel vara mycket försiktig i mina uttalanden. Men samtidigt måste jag tillstå, att om era lyssnare kunde få en uppfattning om den mängd rapporter som strömmar in till polisen och som vi sänder vidare till C.N.E.S., då skulle de förstå att här finns något som vi inte får grepp om.

– Att polisen vid dessa undersökningar arbetar lika seriöst som i exempelvis ett brottmål, det är självklart. Polisen gör inte upp en rapport på måfå. Om det nu bara fanns en eller två sådana rapporter, då skulle man kanske kunna säga, att polisens goda omdöme sviktat. Men antalet observationer är för stort. Det hela är ännu alltför oklart för att tillåta att man drar slutsatser av det hela, men, jag understryker här ännu en gång, att man måste i sin inställning till detta problemkomplex verkli- gen vara öppen för allt.

Källor: The Round Letter 1974, Flying Saucer Review 2/1974, UFO-Aspekt 6/1974, Frankrikes Ambassad i Stockholm. Bilaga: Foto av minister Robert Galley.

GLÖM EJ
UFO-SVERIGES RIKSSTÄMMA
I VÄSTERÅS
LÖRDAGEN DEN 8 MARS 1975!

MEDELTIDENS GISSEL DIGERDÖDEN KANSKE FÖLJDEN AV ATOMSPRÄNGNING

Av Rolf Segerstedt

När jag för en tid sedan läste Wilhelm Mobergs "Min Svenska historia" del 1, fastnade jag för några sällsamma kommentarer och historier om digerdöden, 1300-talets sto-

ra sjukdomshärjare. Man kan, om man läser mellan raderna i kapitlet om Stora dödens skepp, bland annat skymta ett flertal UFO:n.

Digerdöden — även kallad stordöden eller svarta döden — fick katastrofala följder för Europas folk, som vid 1300-talets mitt har beräknats uppgå till ungefär 100 millioner människor. Under digerdödens svåraste år 1347—52 krävdes cirka 25 millioner liv. Europa minskade alltså sin folkmängd med en fjärdedel under fem år.

"Vattensug" som liknade a-bombsmoln

Medicinska fakulteten vid universitetet i Paris "som åtnjöt stor berömmelse för sin lärdom" fick i uppgift att undersöka och förklara digerdödens orsak.

"Fakulteten kom till det resultatet, att pandemien hade uppstått ur himlakropparnas kamp mot Indiska oceanen. Solens strålar, himmelens värme och eld, riktade så häftigt sin makt emot detta hav, att en stor del av vattnet sögs upp i luften över jorden. Därvid bildades en ånga, som dolde solen och utbredde sig genom luftlagren till stora delar av världen och inhöljde dem i töcken. Dessa luftströmmar som särskilt spreds av havsvindarna innehöll dödsbringande gifter; de fördärvade luften och i dem fanns den oundvikliga döden". (s. 193)

Kan orsaken till digerdöden ha varit en atombombssprängning? I citatet ovan sägs att "en stor del av vattnet sögs upp i luften över jorden". Den beskrivningen liknar den s.k. "svampen", som tydligt syns vid varje atom-sprängning. Därefter uppstod ånga, som fördärvade luften med dödsbringande gifter. Kan det ha varit radioaktivt stoft, som spred sig i atmosfären och över kontinenterna?

Wilhelm Moberg skriver också i sin bok, att en

"jämförelse med vår tids luftförgiftning genom radioaktiviteten i atmosfären efter atomsprängningarna ligger oss nära" (s. 199) De högt ansedda astrologerna kom till följande resultat beträffande digerdödens orsak, "att himlakropparna i världsrymden till varandra intog en ny, unik ställning, som påverkade lufthavet och ingöt giftiga element i detta . . ." (s. 199)

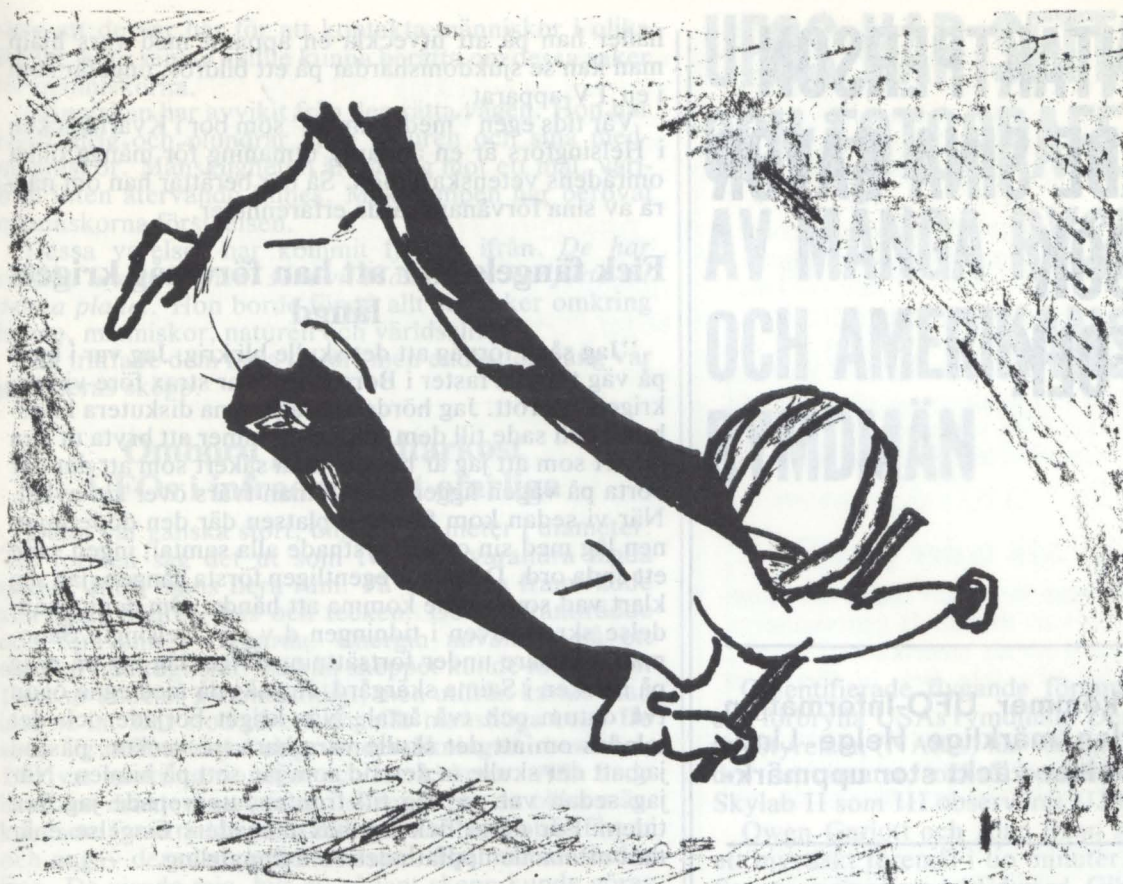
De som insjuknade i digerdöden uppvisade symptom liknande dem som uppstår i radioaktiva fall.

Blodregn tolkades som förebud

"Stora Dödens symptom var mångfaldiga: utvärtes rysningar och invärtes hetta, kräkningar, huvudvärk och svindel, duvna ögon, andtäppa och andekvav, svart tunga, outsläcklig törst, stor matthet, blodig avföring och blodig urin och blodupphostningar, stinkande andedräkt, rödsprängda bindehinnor, hudblödningar. Svarta bölder, stora som gåsägg—buboner — slot ut i armhålorna, käkvinklarna och ljumskarna. Den angripen blev blossande röd i ansiktet, hans tal blev oredigt och hans gång raglande, så att han liknade en drucken. Han ansattes av stor ångest och uppträdde våldsamt. För han visste: inom tre dagar skulle han dö". (s. 192)

Något som ytterligare stärker teorin om en eventuell atomsprängning under 1300-talet är följande citat, där man bl.a. kan skymta ett större antal UFO:n.

"Året närmast före farsotens utbrott i Europa inträffade många förebåd, sällsamma tecken och under. 1334 föll det blodregn i Locarno i Schweiz och i två orter i Ungern, i Schwaben föll det ymnigt med röd snö och på flera ställen i Sydtyskland regnade det inte bara blod utan även ormar och paddor föll ned från himmelen".

På en illustration från 1300-talet kan man se UFO:t på bilden t.v. Bilden som är en delförstoring visar en svävande skepnad inne i föremålet — man trodde att det var himmelska väsen som for omkring. På den fullständiga bilden kan man se föremålet stående ovanför ett fartyg med skrämde besättning.

"Djuren var av övernaturlig storlek och folket förskräcktes vid deras åsyn. Israel Hwasser har en uppteckning om ett svenskt blodregn, som skall ha fallit vid Ringstaholm redan 1316, 33 år före Stora dödens uppträdande i Sverige. Kometer — eller luftsken, som de kallades — brinnande klot och eldkulor visade sig också över flera länder. Den 20 december 1348 stod över taket på påvens palats i Avignon en hög eldpelare; pelaren stod kvar under en timmes tid och väckte åskådarnas stora undran och skräck". (s. 194—5) (Beträffande de olika regnens innehåll, se UFO-Information nr. 1, sid. 15, 1973).

Ur digerdödens tid uppstod den moderna människan

Kan dessa luftsken som visade sig för folket runt om i Europa ha varit UFO:n? I så fall hade dessa UFO:n något med digerdöden att göra? Sprängde de en atombomb i Indiska oceanen under 1300-talet? Kan en utomjordisk civilisation ha gjort ett atombombsexperiment på jorden för att undersöka effekten av bomben på en primitiv, men dock levande civilisation?

Man kan naturligtvis komma med många teorier och frågor om varför en utomjordisk civilisation skulle vilja förändra vårt jordiska liv. Det kan förutom de rent vetenskapliga skälen ha funnits t.ex. moraliska till en radikal förändring av det primitiva jordelivet.

"Genom folkförlusten påverkades utvecklingen inom alla samhällslivets områden i Europa. Denna tragedi av universiell räckvidd gjorde radikala ingrepp såväl i det ekonomiska tillståndet som i människans andliga

liv och införde delvis en ny livssyn". (s. 225) "Kulturhistorikern Egon Friedell hävdar, att den moderna människan i Europa föddes under Stora dödens år, och pesthistorikern J.F. Hecker skrev 1832, att katastrofen hade "förberett Europas nuvarande tillstånd". (s. 225)

Den tekniska utvecklingen har gått raskt framåt sedan 1300-talet. Däremot har den moraliska utvecklingen tyvärr släpat efter, vilket vi alla kan konstatera genom att studera världen idag. Vi borde ta lärdom av vad en atombombssprängning i dag skulle föra med sig. Ett av människan igångsatt kärnvapen-krig skulle med största säkerhet bli en betydligt större katastrof än digerdöden, som historiskt sett är mänsklighetens hittills största.

Råttor och loppor spred smittan

Visst finns det en så kallad naturlig förklaring till digerdöden! Den vetenskapligt godtagna förklaringen dröjde 550 år. Under en pestfarsot i Hongkong 1884 upptäckte japanen Kitasato och schweizaren Yersin, att sjukdomens yttersta orsak är en mikrob, Pasteurella pestis. Mikroben sprids till människorna av loppor som i sin tur fått smittan från råttor.

Vad är sanningen om digerdöden? Teorin om en utomjordisk atomsprängning eller den moderna vetenskapens förklaring om den smittosamma mikroben?

De enda som med säkerhet kan ge oss svaren på frågorna är de UFO-varelser som besökt jorden under århundraden, kanske årtusenden.

(Samtliga citat i artikeln är hämtade ur Wilhelm Mobergs "Min Svenska historia", del 1 kap. om Stora dödens skepp).

FINSK KONTAKTPERSON UTVECKLADE SINA GÅVOR EFTER BESÖK AV RYMDFOLK

I några artiklar kommer UFO-Information att berätta om den märklige Helge Lindroos, vars upplevelser väckt stor uppmärksamhet i Finland.

Av de finska kontaktpersonerna är otvivelaktigt massör Helge Lindroos den mest kände. För många människor är han framförallt en skicklig "helare", till vilken man vänder sig när vanlig läkekonst inte längre hjälper. I varje fall har förbindelserna med varelserna som kommit från rymden varit av avgörande betydelse för Lindroos. Tack vare humanoiderna fick han sin syn tillbaka, och samtalen med dem sommaren 1947, (samtidigt som världen för första gången hörde talas om "flygande tefat") gav honom den slutgiltiga tillförsikten i fråga om sin uppgift. Men först nu 25 år efter händelsen avslöjar han att han varit i ett rymdskepp.

Helge Lindroos fall är märkligt därför att hans kontakter har lett till direkt hjälpverksamhet. Det är många människor som genom honom fått hjälp. Detta att såväl läkare som forskare uppsöker honom för att söka bot, talar sitt tydliga språk om verksamhetens kvalitet. Även fjärrbehandling praktiseras av Lindroos. Med dess hjälp kan han bistå patienter i avlägsna länder. I denna artikel är det dock inte meningen att berätta om hans verksamhet som botare (den tas upp senare). Ett exempel på hans outtömliga kraftresurser kan dock vara på sin plats: Vid ett tillfälle behandlade han i Uleåborg oavbrutet i tre dygn ett mycket stort antal patienter.

Uppfinnare av medicinska apparater

Lindroos verksamhet som uppfinnare har varit lika givande. Däremot har hans rykte på detta område inte spritts lika mycket som i fråga om helandet. Beträffande uppfinningar är det ju så att människan har en dålig vana att använda dessa felaktigt, nämligen till att förgöra andra med dem.

Av denna anledning vill Lindroos förtiga åtskilligt, trots generösa penningerbjudanden. Medicinska uppfinningar är dock i allmänhet pålitliga och på detta område är Lindroos mycket produktiv. För närvarande

håller han på att utveckla en apparat med vars hjälp man kan se sjukdomshärdar på ett bildrör, ungefär som i en TV-apparat.

Vår tids egen "medicinman" som bor i Kvarnbäcken i Helsingfors är en allvarlig utmaning för många olika områdens vetenskapsmän. Så här berättar han om några av sina förvånansvärda erfarenheter.

Fick fängelse för att han förutsåg krigets längd

"Jag såg i förväg att det skulle bli krig. Jag var i buss på väg till min faster i Borgå. Det var strax före vinterkrigets utbrott. Jag hörde passagerarna diskutera krigshotet och sade till dem, att det kommer att bryta ut lika säkert som att jag är här och lika säkert som att det där borta på vägen ligger en död man tvärs över sin cykel. När vi sedan kom fram till platsen där den döde mannen låg med sin cykel, tystnade alla samtal; ingen sade ett enda ord. Detta var egentligen första gången, jag såg klart vad som skulle komma att hända. Om denna händelse skrevs även i tidningen d.v.s. "Helsingin Sanomat". Senare under fortsättningskriget låg jag på rygg på marken i Saima skärgård. Jag såg då med egna ögon två datum och två årtal. När kriget började och det talades om att det skulle vara bara tre veckor, påstod jag att det skulle ta den tid som jag sett på himlen. När jag sedan var på väg till fronten, upprepade jag den tiden. För detta fick jag sex månaders fängelse enär mitt uttalande uppfattades som uppvigling.

Humanoider passerade rätt genom väggen!

Jag sårades vid Hoglands erövring, och den 7 juli 1944 förlorade jag synen på grund av en granatskärva. Jag sökte många kända ögonläkare, bl.a. Dr. Lövgren, men ingen kunde göra något för att återge mig min syn.

Men hösten 1945 kom tre vitklädda varelser hem till mig. De undersökte mig med linser och olidfärgade lampor och berättade, att de skulle återställa min syn, så att jag skulle kunna hjälpa andra människor, därför att jag utvalts till en sådan uppgift.

För övrigt såg de ut som vanliga människor och uppförde sig också som sådana. Det enda som verkade mystiskt var att när de avlägsnade sig använde de inte dörren, utan gick ut genom väggen.

Kort efter detta besök fick jag synen tillbaka. En del läkare anser fortfarande att jag rimligtvis inte borde se någonting. Något senare läktes också min högra arm. En kula hade klyvt skulderbladet. Sedan har jag varit frisk som en nötkärna.

Undervisades om universum av rymdmän

1947 återvände jag till Lappland. Jag klättrade upp till Savukoski och ned till Luttos orörda sjöar där jag kunde fiska och vara ensam. Där hände saker och ting som vänt upp och ner på hela mitt liv! Jag stod och kastade med mitt spinnsjö, då en man kom fram till mig. Han hälsade på mig på ren finska och frågade, om jag fick någon fisk. Sedan kom ytterligare två personer. Jag frågade dem varifrån de var. De svarade att de kom mycket långt bort ifrån. Först trodde jag att männen var forskare, men snart började jag misstänka att de inte var vanliga människor.

Snart framgick det också att de inte härstammade från vår planet. De berättade om världsalltets byggnad, och samtalet gled snart in på livsfilosofiska frågor. De

sade att de var här för att kontakta människor i olika länder, som senare skulle kunna berätta om dessa saker för människorna.

Människan har avvikit från den rätta vägen. Hon har blivit girig och plundrar både naturen och sina medmänniskor. Mänskligheten är på väg mot ett mål, varifrån intet återvändo finnes. Maktkampen har berövat människorna förståelsen.

Dessa varelser har kommit fjärran ifrån. *De har samma ursprungshem som vi. Människan har förts till denna planet.* Hon borde förstå allt som sker omkring henne, människor, naturen och världsalltet.

Jag träffade dem flera dagar, men endast en gång var jag i deras skepp.

Ombord på rymdfarkost UFOs i infraområdet ofarliga

Detta var ganska stort, ungefär 20 meter i diameter. Till formen såg det ut som två mot varandra lagda skålar. Inuti fanns flera rum. På väggarna framträdde alla slags figurer, ljus och tecken. Dörrar framträdde och försvann i väggarna. Energin användes på ett mycket märkligt sätt. Inifrån skeppet kunde man se ut. Det var alldeles genomskinligt, men utifrån kunde man inte se in. Det stod på tre ungefär manshöga ben. De sade sig utföra något slags undersökningar i området. Det var omkring tio män och tre kvinnor. Alla hade likadana dräkter, men inne i skeppet bar de olika märken, som framträdde på dräkterna. De hade olika färger och angav deras uppgifter ombord. Hjälmar användes inte. De visade mig, hur ett sådant skepp kunde göras helt osynligt. De flesta sådana farkoster rör sig inom det s.k. infraområdet, där en vanlig människas öga ej kan se dem. Däremot är de inte farliga för människan. Det finns dock skepp och apparater som rör sig inom ultraområdet och dessa är mycket farliga.

Någon gång i slutet av februari i år kom en sådan, inom infraområdet opererande farkost förbi, så att jag kunde ta åtta bilder av den med min kamera. Den patient som då befann sig i mitt mottagningsrum kunde dock inte märka någonting speciellt och tydligen ingen annan heller. Jag ser lika bra på natten som på dagen. Jag har också kört bil en sträcka på 30 kilometer i fullständigt mörker. I dimma ser jag lika bra.

Fjärrskådare med exakta angivelser!

En gång fick jag ett brev från Tasmanien där man bad om hjälp för att klara upp ett mord. Som belöning utlovades 15.000 dollar. Jag läste brevet och tittade på bilden. Sedan ritade jag en detaljerad karta över området, där den mördade skulle kunna hittas. Polisen som handlade fallet förundrade sig över hur jag kunnat rita en så noggrann karta, alldeles som om jag varit på platsen. Belöningen utbetalades dock aldrig. Sedan jag blev tillfrågad om en annan händelse. En nioårig flicka hade blivit mördad. Dådet hade förövats i Kanada. När jag tog i brevet och bilden, dröjde det endast en tiondels sekund innan jag hade en klar bild över var kroppen fanns. Jag beskrev i ett brev platsen, där kroppen fanns och den hittades genast. Jag meddelade även vem mördaren var, till och med hans bils registreringsnummer.

På Pellinge-sidan drunknade en pojke. Föräldrarna kom och frågade var kroppen kunde hittas. Jag ritade en karta och märkte ut platsen. Den låg två km från den plats där olyckan setts ske. När sedan dykarna gick ned på den angivna platsen hittades pojkens kropp omedelbart vid första dykningen.

Källa UFOAIKA nr 6/72.

Övers. på finskan: Rolf Hollsten

UFOS HAR SETTS OCH FOTOGRAFERATS AV MÅNGA RYSKA OCH AMERIKANSKA RYMDMÄN

Oidentifierade flygande föremål fortsätter att jaga och förbrylla USAs rymdmän. Den amerikanska rymd-flygstyrelsen (NASA) har medgivit att, förutom 20 andra astronauter, också besättningsmännen på såväl Skylab II som III observerat UFOs.

Owen Gariott och Alan Bean såg och fotograferade ett mystiskt föremål i tio minuter, innan det försvann. Senare rapporterade Edward Gibson från Skylab III till markkontrollen i Houston, att han och hans kamrater, Gerald Carr och William Pogue, jagades av "små röda ljus".

Männen på Skylab II och III såg med all säkerhet UFOs. I klartext menar jag att vi inte kan förklara vad de såg och fotograferade, säger PR-alesmannen Dennis Williams vid markkontrollen i Houston, i en intervju med den amerikanska veckotidningen TATTLER.

Enligt åtminstone en av de ledande amerikanska UFO-experterna, George D. Fawcett från Mount Airy, betyder de två senaste episoderna i rymden att åtminstone 20 UFOs har observerats eller fotograferats av amerikanska och ryska rymdmän.

Ännu ej allt känt om Skylab-observationer

Detta inkluderar de händelser som observerades av astronauterna ombord på Apollo 11:

Under den resan, rapporterade Neil Armstrong, Edwin Aldrin och Michael Collins att de i två dagar förföljts av ett UFO, som inte lämnade dem förrän de befann sig ungefär halvvägs från månen.

Men trots att astronauterna på Skylab III fotograferade det mystiska röda ljuset som förföljde dem, sade Williams till TATTLER att inga ytterligare detaljer beträffande observationen kommer att frisläppas inom den närmaste tiden.

Det finns ännu mer detaljer att tillgå om observationen från Skylab II av det glödande röda föremål som visade sig mot den mörka rymden omkring 270 miles ovanför jorden.

Bob Gordon, en annan talesman för markkontrollen i Houston, har berättat för TATTLER att männen på Skylab II både såg och fotograferade ett UFO.

Astronauten Owen Garriott berättade:

– Jack (Lousma) var den förste som fick syn på den här mycket större röda stjärnan. Vid en närmare under-

sökning visade det sig att den var mycket ljusare än Jupiter eller någon av de andra planeterna.

– Den omgavs av ett rödaktigt sken, trots att den var en bit ovanför horisonten. Vi observerade den i omkring 10 minuter före solnedgången. Den roterade sakta ty den varierade i ljusintensitet med 10-sekunders perioder.

– Vi gick in i mörkret omkring 5 sekunder senare. Från den mellan 5 och 10 sekunder långa förseningen i dess försvinnande, uppskattade vi att den inte var längre bort från oss än mellan 30–50 nautiska mil.

– Från dess ursprungliga position i fönstret till vår mäss ombord på Skylab, rörde den sig inte mer än 10–20 grader de följande 10 minuterna vi observerade den. Dess bana var mycket nära vår egen.

– Vi har aldrig sett den vare sig förr eller senare i rymden, slutade Garriott.

Vetenskapsman: Allt tyder på UFO

Gordon berättade att man inte gjort några ansträngningar för att undersöka vad Skylab II-astronauterna verkligen såg, och detta trots att amerikanska luftförsvärshögkvarteret (NORAD) inte fick in föremålet på sina skärmar.

– Det bara fanns något däruppe. Det kunde ha varit en av de tusentals skrotbitar som seglar omkring i rymden. Ingen var speciellt upphetsad över händelsen, sade Gordon.

Men Dr. J. Allen Hynek från Northwestern University, konsult för det amerikanska flygvapnet i UFO-frågor, och en av de få experterna på UFOs, ställer sig mycket tvivlande till teorin om "rymskrot". Han säger till TATTLER:

– Skylab II-observationen pekar klart och tydligt på UFO eftersom ingen kan förklara den tillfredsställande.

– Om det hade varit "rymskrot" eller ett utskjutet raketsteg från Skylab I, är det underligt att NORAD inte kunde få in det på sina skärmar och spåra det. NORAD spårar allt – även på den höjden!

– Jag förstår att NASA har mycket att göra, och att de inte kan kontrollera alla fenomen som rapporteras, men nu kan det ju vara så att just det här föremålet var nyckeln till hela UFO-gåtan, sade han.

"Eldflugor", cylindrar och "ägg"

Enligt Fawcett, har amerikanska astronauter och ryska kosmonauter sett UFOs ända sedan människan började sin erövring av rymden för mer än 10 år sedan.

Den första av dessa observationer går tillbaka till den 20 februari 1962, när John Glenn i sin Mercury-kapsel såg tre föremål som följde honom och sedan passerade honom med varierande fart.

Andra observationer i Fawcett's arkiv är dessa:

DEN 24 MAJ 1962 rapporterade Scott Carpenter ombord på Mercury VII att han fotograferat föremål som liknade eldflugor och att han trodde sig ha fått ett bra foto av ett tefat!

DEN 30 MAJ 1962 fotograferade Joe Walton ombord på testflygplanet X-15 fem diskusliknande föremål.

DEN 17 JULI 1962 fotograferade Bob White ombord på testflygplanet X-15 ett föremål som befann sig bara 9–10 meter från hans flygplan och på en uppskattad höjd av 58 miles.

DEN 3 OKTOBER 1962 rapporterade Walter Shirra ombord på Mercury VIII att han sett en stor glödande farkost över Indiska Oceanen.

DEN 16 MAJ 1963 rapporterade Gordon Cooper ombord på Mercury IX att han under sitt femtonde varv sett ett grönaktigt UFO med röd svans. Han rapporterade även andra mystiska föremål som siktades över Sydamerika och Australien. Det föremål han observerade över Perth i Australien, uppfångades också av markspårningsstationernas skärmar.

DEN 12 OKTOBER 1964 rapporterade de tre ryska kosmonauterna ombord på Voschod I att de var omringade av en formation av diskusformade föremål som gjorde blixtnabba inbördes positionsändringar.

DEN 8 MARS 1964 rapporterade de ryska kosmonauterna ombord på Voschod II ett oidentifierat föremål strax innan de inträdde i jordens atmosfär.

DEN 3 JUNI 1965 rapporterade Jim Mc Divitt ombord på Gemini IV att han fotograferat flera underliga föremål inklusive ett cylinderformat föremål med utstickande armar, och ett äggformat UFO med något sorts avgasrör.

Apollo 11 jagades halvvägs till månen

DEN 4 DECEMBER 1965 fotograferade Frank Borman och Jim Lovell ombord på Gemini VIII två ovalformade UFOs med glödande undersidor.

DEN 18 JULI 1966 såg John Young och Mike Collins ombord på Gemini X ett stort cylinderformat föremål som åtföljdes av två mindre och ljusare. John Young lyckades fotografera dessa mindre föremål, medan NASA misslyckades med att få in dem på sina skärmar.

DEN 12 SEPTEMBER 1966 rapporterade Richard Gordon och Charles Conrad ombord på Gemini XI ett gult-orange UFO som befann sig på ett uppskattat avstånd av 6 miles från dem. Föremålet dök ner framför dem men försvann snabbt när de försökte fotografera det.

DEN 11 NOVEMBER 1966 såg Jim Lovell och Edwin Aldrin ombord på Gemini XII fyra UFOs som tycktes bilda en kedja. Båda rymdmännen är övertygade om att det inte var stjärnor de sett.

DEN 21 DECEMBER 1968 rapporterade Frank Borman och Jim Lovell en "bogie" – ett oidentifierat föremål – på en höjd av 10 miles.

DEN 16 JULI 1969 jagades Apollo 11 av ett UFO som inte lämnade rymdfarkosten förrän det hade tillryggalagt halva sträckan till månen.

DEN 14 NOVEMBER 1969 rapporterade astronauterna Pete Conrad, Allan Bean och Dick Gordon ett UFO som förföljt dem tills det återstod 132.000 miles av Apollo 12s landning på månen.

"Jag tror att UFOs finns"

Flera astronauter som sett dessa föremål medan de varit i rymden har för pressen medgivit, att de tror på UFOs och att UFOs är konstruerade av intelligenta varelser.

– Jag tror att UFOs kommer från en annan civilisation, sade Gene Cernan den 4 januari 1973, på en presskonferens i Los Angeles.

– Jag tror att UFOs står under intelligent kontroll och att de besökt vår planet i tusentals år, sade Gordon Cooper den 1 juli 1973, vid Cape Canaveral i Florida.

– Oddsen pekar på att UFOs verkligen existerar, sade John Young den 28 november 1973, när han höll ett tal i Seattle, Washington.

(Källa: *The National Tattler* nr. 11 17/3 -74)
(Övers. fr. eng.: J.O. Sundberg)

TVÅ OBSERVATIONER I LINKÖPINGSOMRÅDET

Ett flertal ungdomar och några av deras föräldrar upplevde en serie händelser av UFO-karaktär mellan den 17:e och 19:e augusti 1974. De kontaktade polisen i Åtvidaberg som hänvisade dem till UFO-Linköping.

Medlemmar ur UFO-Linköping har sedan vid tre tillfällen besökt observatörerna och gjort intervjuer.

De händelser som utspelades den 17 och 18 augusti är svåra att bedöma på grund av de korta observationstiderna. Vi koncentrerar oss därför på vad som inträffade den 19 augusti.

Klockan 12 måndagen den 19 aug. observerades för första gången ett föremål som senare sågs av ca 20 personer vid olika tillfällen.

Vid det första tillfället stod tre ungdomar utanför sitt hem på Söderleden 13. De fick då se ett föremål som kom från nordväst och försvann mot norr. Föremålet var skivformat berättar Nils Arne Melander och hade en upphöjning på mitten. Denna upphöjning eller kupol var silverfärgad medan övriga delar på ovansidan av UFO:t var vita. Botten var alldeles jämn och blank. Det rörde sig rakt fram och vickade i sidled vilket gjorde det möjligt att se både över- och undersida på föremålet. Observationstiden var ca 1/2 minut.

Den mest intressanta händelsen inträffade samma dag och varade från klockan 14 till 15.45. Vid detta tillfälle hade 16 skolungdomar samlats på en kulle bakom Söderleden 13. En av ungdomarna fick syn på ett föremål mellan molnen och uppmärksammade de andra på det. Föremålet befann sig ca 30 gr. över horisonten mot norr. Ungdomarna beskriver dess rörelser så här:

Det åkte in i ett moln, och när detta moln hade upplöst åkte det in i ett annat. Detta varade ca 1 timme och 45 minuter, varefter föremålet försvann i en molnmassa i nordostlig riktning.

Under observationstillfället hade iakttagarna tillgång till två kikare, genom vilka de kunde se föremålet klarare.

Sven Melander berättar att han kunde se att föremålet även hade ett svagt vitt sken omkring sig. Detta sken syntes bara i kikare. Man hörde aldrig något ljud från föremålet.

Samma dag omkring kl. 17.45 observerades åter samma föremål. Det färdades då från öster till väster på ca 30 sek. Observationsplatsen var vid detta tillfälle 7:e våningen på Söderleden 13.

K. Melander, några av observatörernas far, berättar att ungdomarna kom in och talade om vad de sett, men han trodde att alla hade blivit "galna" och sett i syne. Herr Melander berättade, att några av barnen grät och var mycket upprörda när de kom in.

På deras begäran tittade han upp mot himlen och fick då se föremålet. "Jag trodde först att det var ett flygplan" berättar han men föremålet var skivformat och inget ljud hördes.

Här följer ett utdrag ur den bandade intervjuen vi gjorde med herr Melander.

Fråga: Gick det fortare än de jetplan som flyger här.

Svar: Ja, det gick fortare, på så stor höjd var det en oerhörd hastighet.

Skifte har skett i ledningen för UFO-Gotland. Ordförandeklubban har tills vidare övertagits av Ola Ekedahl efter flyktade Frank Östergren. Frank har flyttat till Jönköping där han numera ingår i UFO-Center.

UFO-RAPPORT

är namnet på en facktidskrift som behandlar de FLYGANDE TEFATENS gåta. Förutom rapporter från landningar, observationer och kontakter med humanoider, behandlar tidningen aktuella forskningsrön, astronomi, teknik, världsproblem m.m. Tidskriften utkommer varje kvartal och kostar endast kr 15:— per helår.

Begär GRATIS provexemplar från:

NRCOFF, c/o B. Tingstedt, Stureg. 32 A, 571 00 Nässjö.

Du kan också prenumerera direkt: postgiro-nummer 88 31 76-0 B. Tingstedt.

Fråga: Flög det lika högt som flygplanen.

Svar: Det flög högre.

Fråga: Om vi jämför med ett flygplan var det större eller mindre?

Svar: Det var större, runt till formen, och det rörde sig i planflykt.

Herr Melander säger att en överbyggnad syntes på översidan. Han tillägger: "Efter flygplan brukar det bli en slinga men efter det här var det inget".

Rapport: UFO-Linköping

UFO-frågan är något som intresserar svenska folket – det understryks inte minst av den uppmärksamhet ämnet på sistone fått i bl a Sveriges radio. Radions 50-årsjubileum (då man heldags-sände från Motala) var en minnesvärd dag också för UFO-intresserade.

Det var samtidigt en bråd dag för riksorganisationen UFO-Sveriges Carl-Axel Jonzon som var ett eftertraktat intervjubyte. Innan morgonpasset var över hade flitige Caj hunnit med två radioinslag – dels varit gäst hos Gnesta-Kalle och Anna-Lena Löfgren i Gomorron-studion och dels ventilerat UFO-ämnet i regionalradions nyhetsprogram.

I programmen togs bl a bevisföring i UFO-frågan upp till behandling. Caj bemötte också Eugen Semitjov som i sin senaste bok, "De otroliga tefaten", gör det påståendet att ufologer är alldeles för godtrogna som godtar uppgifter om UFO:s som bevis för dess existens. Carl-Axel Jonzon menar å sin sida att det är Eugen Semitjov som är godtrogen då han till synes helt och fullt istället stöder den redan etablerade vetenskapen...

På bilen går UFO-diskussionens vågor höga hos Gomorronpratarna Anna-Lena Löfgren och Rune "Gnesta-Kalle" Gnestadius.

Om Universums kraft

Den vitaliserande kraften från universums utkanter har en centralt styrd effekt. Dess rörelse är spiralformigt riktad mot mittpunkten och ger därigenom vibrationer av sällsam styrka. På varje himlakropp träffar denna kraft de punkter, som valts ut av det Högsta medvetandet såsom alstare och spridare av kosmisk strålning.

När vi talar om denna energi, som ännu är nästan okänd för människan, måste det stå klart för var och en, att sanningen om den endast stegvis kan förmedlas. Varje blomma, varje träd eller växt över huvud taget talar emellertid sitt eget språk om denna gåva från rymden.

Det är lättare för människan att se och känna igen verkan av den kosmiska energin genom att studera livsformerna omkring sig i naturen än att erfara den hos sig själv eller hos medmänniskan.

Det mänskliga medvetandet existerar endast på grund av den energi, som världsrymden alstrar. Syret är den materialiserade effekten av denna superenergi, som inom sig bär gudomens element. Den kraft vi här talar om ökar i omfång och laddning ju öppnare människans sinne ställer sig inför det kosmiska livet.

Universum är en levande organism, av vilken varje varelse utgör en del, en komponent som verkar i dess ande. I energiflödet, som omger oss och tränger igenom vårt väsen, växer och andas livet självt.

Den kosmiska energin är Världsmedvetandets högsta uttryck – Guds ande som blåser likt en vind genom materiens varje por.

Människan här på jorden är en katalysator för denna virvelenergi. Dess styrka blir hennes egen genom tro och aktiv medverkan.

George